

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[89]

SETEMBRE - OCTUBRE 2019

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2019: 36 euros. Exemplars solts 10 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE E

SANT FELIU DE

LLOBREGAT L

L

T

U

B

NÚM 89 (2019)
31 D'OCTUBRE
DE 2019

SUMARI

- 313 **BISBE DIOCESÀ**
- 314 Escrits dominicals**
- 314 *Déu no dorm ni reposa (1-9-2019)*
- 315 *“Dios no se muda” (8-9-2019)*
- 316 *Déu de tot inici (15-9-2019)*
- 317 *Déu íntim i actual (22-9-2019)*
- 318 *Déu de tot final (29-9-2019)*
- 319 *Quinze anys (6-10-2019)*
- 320 *Un mes amb les missions (13-10-2019)*
- 321 *La missió a la cantonada (20-10-2019)*
- 322 *El cel i la mort (27-10-2019)*
- 323 Cartes i exhortacions pastorals**
- 323 *Al P. Joan Maria Mayol, OSB, sobre la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat*
- 324 Articles i altres escrits**
- 324 *Per al Pla estratègic 2019-20 de Càritas diocesana*
- 325 **SECRETARIA GENERAL**
- 326 Decrets**
- 326 *Decret 11/19. Sobre els aranzels que aplica el Tribunal eclesiàstic*
- 326 *Decret 12/19. Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Bruguers*
- 327 *Decret 13/19. Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts*
- 327 *Decret 14/19. Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès*
- 327 *Decret 15/19. Normes diocesanes per a la construcció i administració de cineraris*
- 329 Nomenaments**
- 330 Cúria**
- 330 *Inici de curs amb els treballadors de la Cúria*
- 331 Altres informacions**
- 331 *Carta del Director del Secretariat diocesà d'Associacions i Fundacions*
- 333 **VIDA DIOCESANA**
- 334 Pla Pastoral**
- 334 *Presentació del bisbe Agustí de l'Objectiu diocesà 2019-2020*
- 334 *Potenciar el laïcat: formació, vivència i missió*
- 336 Crònica diocesana**
- 336 **SETEMBRE**
- 338 **OCTUBRE**
- 340 Necrològiques**
- 340 *Mn. Arcadi Llagostera Illa*
- 341 *Mn. Ramon Català Güell*
- 343 **ORGANISMES DIOCESANS**
- 344 Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf**
- 344 *Petició al vicari episcopal per a l'autorització dels qui dirigiran les Assembles dominicals en absència de prevere de l'Arxiprestat de Piera-Capellades*
- 344 *Petició al vicari episcopal per a l'autorització dels qui dirigiran les Assembles dominicals en absència de prevere de l'Arxiprestat de Vilafranca*
- 345 *Jornades de formació i animació pastoral a Vilafranca del Penedès*
- 346 Vicaria judicial – Tribunal eclesiàstic**
- 346 *Presa de possessió del nou vicari judicial*

347 Administració econòmica

347 *Carta de l'ecònom del bisbat per a la reunió dels Consells parroquials d'economia*

348 Consell pastoral diocesà

348 *Reunió 26-10-2019*

349 Consell del presbiteri

349 *Reunió 17-10-2019*

351 DELEGACIONS DIOCESANES**352 Catequesi**

352 *XII Trobada diocesana de catequistes i animadors d'infants i joves*

352 Ensenyament

352 *Sessions formatives de la Delegació d'ensenyament*

353 Missions

353 *Andrea Malagarriga i Oriol Martínez nous missioners*

353 *Mes missioner extraordinari*

354 Pastoral de la salut

354 *Carta del delegat sobre les activitats previstes a octubre i novembre*

355 Pastoral vocacional

355 *Jornada de formació per a docents al voltant de la cultura vocacional*

355 *Inici de curs per als seminaristes de Sant Feliu i Barcelona*

356 *Mn. Javier Ojeda i Mn. Jordi Mondragon, nous sacerdots*

357 PASTORAL SOCIAL**358 Càritas diocesana**

358 *Pla estratègic de Càritas 2019-2024*

358 *Taula rodona "Defensem el treball decent"*

359 *Carta del director de Càritas en referència a la campanya "Descalça't, perquè la terra que trepitges és sagrada"*

361 DOCUMENTS**362 Conferència Episcopal Tarraconense**

362 *Missatge dels delegats de missions de Catalunya*

362 *Comunicat de la reunió n. 232 de la CET*

364 *Comunicat de la Conferència Episcopal Tarraconense davant l'actual situació social i política*

365 *60è aniversari de Mans Unides a Montserrat*

366 *XXXI Trobada interdiocesana de pastoral de la salut*

367 Conferència Episcopal Espanyola

367 *Nota final de la reunió de la Comissió permanent*

369 Santa Seu

369 *«Motu proprio» Aperuit Illis amb el qual s'institueix el Diumenge de la Paraula de Déu*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

Déu no dorm ni reposa (1-9-2019)

Els moments d'ansietat formen part de la nostra vida i, tret dels casos patològics, els hem d'acceptar com una cosa normal en éssers sensibles i sotmesos a les vicissituds de la història. Però també ens convé mirar-los amb ulls de l'Esperit, i fins i tot intentar que siguin matèria de la nostra pregària.

Així passa sovint en la Sagrada Escrip-tura, especialment en els salms, on l'oració sol brollar d'estats d'ànim propis de la psicologia humana.

Alguns han identificat el moment de l'inici de curs, després d'un període vacacional, com a temps procliu a la depressió o l'ansietat. En general no té major importància: en el fons, tot depèn del que signifiqui per a cadascú el treball i el descans. Aquesta sensació té quelcom a veure amb la incertesa davant del futur, que ja no depèn totalment de la pròpia autonomia (com en el cas del temps lliure vacacional), sinó que està en mans d'uns altres o és efecte de circumstàncies imprevisibles.

És com si emprenguessis un viatge, la destinació del qual saps, però que ignores el seu desplegament concret. El Salm 120 (121), un dels anomenats "de pelegrinatge", és una oració típica del qui està a punt d'iniciar un viatge. El qui prega sap que el camí el portarà a Jerusalem, però el

trajecte està ple d'incerteses i perills. Per això prega així:

Alço els ulls a les muntanyes: d'on em vindrà l'ajuda?

L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.

Que no deixi relliscar el teu peu, ni s'adormi el qui et guarda.

El guardià d'Israel mai no s'adorm, sempre vigila (vv. 1-4).

Les muntanyes són lloc de perill. Però el camí les ha de travessar. Un camí imprevisible, encara que hom posi totes les mesures de precaució i contracti totes les assegurances possibles. Poden passar tantes coses! Qui pot assegurar que l'economia aquest pròxim curs anirà bé, que la salut acompanyarà, que l'entorn social serà propici, que la convivència familiar funcionarà, que la política gestionarà amb justícia i encert la cosa pública, que no hi haurà "enemics" que perjudiquin buscant el propi benefici, ni amics que traïxin, ni desenganys...?

L'optimista segur de si mateix o, el que és el mateix, segur dels recursos que la societat del benestar posa al seu abast (organització, tècnica, poder), soluciona la incertesa refermant la seva fe en el progrés i en el triomf de "la raó". Però quan esdevé allò "imprevisible" reacciona no sabent cap on mirar, o indignant-se contra un culpable sospitós (algú ha de ser), o reclamant més tècnica i més racionalitat.

Qui creu i prega des d'aquesta ansietat no és providencialista, no creu que Déu sempre soluciona els problemes i evita els perills. Però està plenament convençut que, a diferència de nosaltres, Déu, creador del cel i de la terra, no dorm ni reposa, està sempre despert. Més encara: s'identifica amb la tasca de guardar Israel, d'estar

sempre a l'aguait del caminant, perquè arribi a la seva destinació i en gaudeixi. Encara que no ha revelat què ha de fer exactament cadascú, sí que ha dit clarament com ha de caminar.

El nostre Déu, el Déu de Jesucrist, se'ns ha revelat com el Déu d'amor etern, és a dir, el Déu d'ulls eternament oberts.

“Dios no se muda” (8-9-2019)

Déu no dorm ni descansa, no té vacances ni inicia cursos o els acaba, no canvia de domicili ni d'amistats, el seu sí és sempre sí, el seu no és sempre no, les seves paraules i les seves accions romanen idèntiques al llarg del temps, el seu pensament continua idèntic pels segles. El seu ésser consisteix a romandre en el seu amor. Amb llenguatge clàssic “Ell i el seu amor no sols són eterns”, sinó també “sempiterns”.

Amb paraules de Santa Teresa d'Àvila, “Dios no se muda”.

Ens resulta impensable avui, quan els canvis sembla que dominen tota la realitat. Un té la impressió que si no hi ha canvis no hi ha vida. Els canvis interiors, com els estats d'ànim, d'idees i d'afectes, i els canvis exteriors, com les modes, les novetats tecnològiques o culturals i, sobretot, els canvis en l'àmbit de la política. Allò de romandre sona com d'un altre món.

Per sort per a la nostra salvació, Déu no canvia. En quin sentit?

Déu roman en el seu ésser, com una font que mai no s'asseca. La mirada ecològica, espiritual i santa de Sant Francesc d'Assís descobria en el sol la imatge de Déu, origen inesgotable de calor i vida; mentre que la lluna, amb les seves fases, reproduïa la nostra vida, que sempre es va apagant i encenent. Amb el benentès

que si alguna vegada la lluna, és a dir, nosaltres, l'Església, arriba a il·luminar i resplendir, és gràcies a la llum constant del sol.

La nostra salvació consisteix precisament en això: que nosaltres estem sotmesos a múltiples canvis, uns de bons i uns altres de dolents, uns que neixen de la nostra llibertat i uns altres que sobrevenen per causes alienes. Però existeix la Bondat que, a més de no esgotar-se, comunica bondat en les nostres vides.

En l'oració dels salms trobem una tornada, la repetició de la qual impressiona i dona idea de la importància que el seu missatge té per a l'orant: ve a ser el motiu central de l'agraïment i la lloança.

“Perdura eternament el seu amor”, repeteix insistentment el qui prega.

Aquesta tornada apareix vinculada a la vida i a la història. El Salm 117(118) és una lloança agraïda, no construint un raonament teològic sobre l'eternitat de Déu, ser suprem, sinó recordant l'experiència que el salmista ha viscut, els problemes i crisis sofertes i l'ajuda que va rebre de Déu. El Salm 135(136), introdueix aquestes mateixes paraules evocant, primer la creació, després la història. Tot el que és i viu, els esdeveniments i les experiències que marquen la vida humana, desperta l'agraïment i la lloança, perquè l'amor i la misericòrdia de Déu no minven, no s'esgoten, continuen vives... perquè nosaltres continuem vivint.

Ser cristià no significa abandonar la vida i la història humana canviant, amb les seves vicissituds, els seus alts i baixos, les seves decepcions i entusiasmes. El cristià viu a fons la història humana, però amb un ull posat en ella i un altre en l'eternitat, un peu fent els passos que demana la vida

en el món i un altre peu segur i ferm en la vida eterna, amb un cor exposat als petits amors de la terra i alhora ferm en l'amor inesgotable de Déu.

Si no temem els canvis, si no ens retreuen els fracassos, si no ens enlluernen els èxits, és perquè l'amor etern se'ns dona incansablement, cada dia, a cada moment, com el sol amb la seva llum i escalfor regala la vida a la terra.

Déu de tot inici (15-9-2019)

¿Es tracta ara de posar en marxa de nou la màquina? ¿És tan senzill com engegar una altra vegada el motor, perquè la vida funcioni?

No ha de ser així. Encara que en realitat el començament de curs és tornar a començar, tot inici és molt important i ha de fer-nos pensar. Cal aturar-se i pensar, si no ho hem fet aprofitant les vacances. Abans d'entrar en aquesta rutina diària, aquesta rutina que esmussa la ment amb les urgències immediates, horaris i ritmes mecànics, aturem-nos un moment a reflexionar. I qui desitgi viure animat per la fe, que s'aturi a pregar, deixant que l'experiència de l'inici de curs resti il·luminada per Déu que ens estima.

Perquè la vida no pot ser simplement una màquina en marxa. Fins i tot els grans processos mecànics de producció, com ara els alts forns o les centrals nuclears, necessiten programar parades i reinicis per a assegurar-ne el bon funcionament.

Es pot respondre que això no és un perill, perquè estem convençuts que no funcionem com una màquina: existeix el canvi i el progrés, es dirà, avancem socialment i personalment. Ningú no es conforma amb el de sempre, tots busquem créixer i, de

fet, tot va canviant. Què fa canviar el món i la vida? Què fa que la vida progressi, de manera que tinguem la impressió de no ser màquines?

Sembla ser que les il·lusions, per exemple en iniciar el curs, continuen inspirant el treball i la lluita diària. A qui li falten les il·lusions se li diagnostica una perillosa depressió. No hi ha res pitjor que veure el futur tancat. Però, quines il·lusions ens mouen? Són els nostres somnis, aquestes forces misterioses que ens mouen a l'acció i determinen les nostres decisions cada dia. Somiem amb tenir més recursos, més poder adquisitiu, més coneixements, més poder tecnològic, més possibilitats, millor valoració en l'escala professional... Són somnis que reafirmen el "jo personal" (o el "jo col·lectiu", del grup, del poble, de la nació, on el jo de cadascun creix i se senti valorat): podem dir que el somni més poderós és progressar.

Una altra cosa diferent és aclarir el que entenem per "progressar". De vegades significa disposar dels mitjans per a solucionar un problema que ens atabala. Gairebé sempre significa créixer, ser més lliure i poderós. Però aquí radica el gran engany: les il·lusions que aparentment ens fan avançar, en realitat es refereixen als mitjans, a les eines, els sistemes, que ens permeten aconseguir les metes somiades. Posem la il·lusió a acumular recursos, pensant que aquests recursos ens proporcionaran el progrés i el creixement desitjat.

És un tremend miratge. Continuem sent màquines, només que les màquines són més perfectes, més poderoses. Tornem a la feina potser animats per novetats reals o somiades, però en el fons fem el mateix: màquines més potents, invents, anomenats així, "avanços", millors recursos, més

poder... Però la persona, el jo íntim, continua sent el mateix. No progressem.

Perquè el progrés, posats davant de Déu, és ser més, segons la seva vocació i destinació (cf. *Ef 1,4-5*). No només perfeccionar la màquina, l'instrument, sinó saber on ens condueix, amb quina energia competem, quin és el camí. Avançar per aquí. Això és l'únic que importa.

Déu íntim i actual (22-9-2019)

S'equivoquen els qui pensen que el Déu cristià sols es troba a l'inici de tot i al final de la història, de manera que deixa a la persona humana la immensa tasca de gestionar el món en solitari, amb la seva sola intel·ligència i llibertat. Algunes paràboles que va utilitzar Jesús poden donar motiu a pensar que és així ("Un rei se'n va anar de viatge i va deixar..."; "una vegada un propietari va plantar una vinya...", etc.). Però amb aquestes paràboles Jesús únicament pretenia apel·lar a la nostra responsabilitat i, de totes maneres, preval aquella paraula decisiva que Ell ens va dir acomiadant-se: "Estic amb vosaltres tots els dies, cada dia, fins a la fi del món" (*Mt 28,20*). "No us deixaré orfes... L'Esperit vindrà a vosaltres" (*Jn 14,18*).

Iniciar una tasca, projectar un curs, i fer-ne motiu d'oració, requereix pensar en "l'avui de Déu". Això significa recordar que el nostre Déu és el Déu de la història humana: ni un instant, ni un lloc, ni un moviment del cor humà, fuig de la seva mirada ni de la seva possible acció; el seu amor és permanent i universal. Ell ha volgut estar present en tot i a cada moment, i així desitja ser trobat.

Aquesta és una de les raons per les quals Jesucrist va desitjar fundar una Es-

glésia. En ella, per mitjà del seu Esperit, volgué fer-se present, proper i visible a tots i cadascun dels éssers humans, de qualsevol lloc i temps. Aquest és el sentit profund de tot el que existeix a l'Església.

Ordenem dos nous sacerdots per a la nostra Diòcesi. És un veritable do de Déu per a la nostra Església. Ells també estan al servei de l'"avui de Déu", del Déu present i pròxim, que es vol fer accessible al seu Poble i a qualsevol home o dona que el busqui. Ells formen part d'aquesta gran mediació, aquest gran instrument de la presència i l'acció de l'Esperit de Jesucrist en el món i en la història. Els preveres, sacerdots i ministres ordenats, han nascut d'aquella voluntat de Déu d'acompanyar les nostres vides com només Ell, Déu amor, Pare de Jesucrist pot i vol fer-ho.

Tot i que aquesta voluntat de Déu pròxim a les nostres vides més quotidianes i concretes es realitza mitjançant l'Església sencera (tot el Cos de Crist, laics, consagrats, ordenats), els preveres són una presència totalment especial i absolutament necessària: són presència d'aquest amor, propi de Crist com a Cap i Pastor.

Mai no ens deixarà de sorprendre aquest misteri. Com és possible això? Qui és capaç de portar endavant aquesta missió? En realitat, com va respondre Jesús a una pregunta semblant dels seus deixebles, "per als homes això és impossible, però per a Déu tot és possible" (cf. *Mt 19,26*).

Jordi Mondragon i Javier Ojeda s'han preparat durant anys per a poder oferir-se humilment a l'Església, de manera que en ella i amb ella l'Esperit els prengui al seu servei i els converteixi en presència d'amor pastoral. Sols qui hagi intentat penetrar en la riquesa del sacerdocí ministerial, albira

la magnitud del repte que comporta per a una vida humana: quina paraula, quina mirada, quin rostre, quin treball, quin afecte, quina intel·ligència, quina oració, quina personalitat, requereix “l’avui de Déu”, l’amor específic pastoral, que fa al nostre Déu una presència tan íntima i propera?

No ens han de preocupar tant els nostres mèrits o deficiències, com la confiança agraïda en Déu, que ha volgut estimar-nos “humanament” per mitjà de la seva Església.

Déu de tot final (29-9-2019)

Pensaments oportuns en els inicis de curs.

Imaginem-nos que pugem a un avió, últim model de l’enginyeria aeronàutica, fornit pels últims avanços en seguretat, rapidesa, confort, sostenibilitat, capacitat i disseny. Admirem l’aparell, fins i tot ens sentim orgullosos del progrés científic i tècnic que mostra. Ens asseiem, enlairem i ens sentim a gust. Però imaginem que, de sobte, ens adonem que fins a aquest moment tot ha estat un moviment mecànic: ni anuncis, ni avisos per megafonia, ni la pròpia carta d’embarcament, ens han advertit de la seva destinació. No sabem on ens porta. Enlluernats per la perfecció i la bellesa de l’aparell, se’ns ha oblidat esbrinar quin és el seu destí.

Aquesta situació absurda és una paràbola de la nostra civilització, la nostra manera de viure, la forma predominant i pròpia de viure la nostra cultura moderna – postmoderna. Estem submergits en un gran viatge, la destinació efectiva del qual ignorem o volem ignorar.

El pitjor és que, com solem confessar en moments d’una certa lucidesa, diem que “és la vida que ens porta”. De vegades creiem que som nosaltres els actors, els qui

decideixen la destinació i el camí. Però no és així.

Susana Tamaro, ens deia “on el cor et porti”. Però la realitat és que ens sentim “portats”. Podem creure fins i tot que és el cor qui ens porta, però el propi cor pot estar enganyat, seduït, o confós amb gustos i sentiments superficials. No som realment conscients i lliures. Potser hem perdut el cor, quelcom semblant al que ara sol dir-se (i exigir-se) “interioritat”.

Recordem la novel·la *La taronja mecànica*, d’Anthony Burgess, portada al cinema en una versió encara més pessimista, per Stanley Kubrick. Un film que no podia deixar d’impactar, encara que el seu argument no era sinó l’exageració extrema d’una idea ja tractada per molts altres autors: el poder “del sistema” (polític, econòmic, ideològic, cultural) arriba a aniquilar l’individu, privant-lo de tota consciència, llibertat, responsabilitat i convertint-lo en un ser dominat per la violència, el sexe i la droga. La teràpia psicològico-científica que el propi sistema li aplica fracassa, perquè no aconsegueix recuperar “la persona”. La persona humana sofreix una malaltia més profunda i crònica, que és la soledat.

El començament de curs tot plegat ha de fer-nos pensar en el sentit del nostre treball i la nostra activitat en general. Ja hem esmentat les il·lusions, la idea de progrés, els projectes que ens mouen a tornar a començar. Inevitablement hem d’aprofundir en el final de tot. El “per què” de tot, del sou, del descans, del diner, de la ciència, de la salut, del sexe, de la cultura, de l’amistat, de les institucions socials, de la diversió, etc.

El creient cristià respon a aquesta qüestió fonamental amb les paraules que tan-tes vegades ha escoltat i resat:

“Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist... Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprehensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist...” (cf. *Ef* 1,3-5).

Qui en l'inici ens va crear per amor, ens destina a l'amor. No hi ha res més indispensable per a engegar la vida d'un curs, si volem fer-ho amb la dignitat que es mereix la persona humana conscient i lliure.

Quinze anys (6-10-2019)

Hi ha alguns períodes en la vida personal i comunitària, que permeten fixar l'atenció en fets determinants de la nostra identitat. La seva celebració ens serveix per a determinar-nos i posar la nostra atenció sobre el sentit del camí que anem fent, atès que la inèrcia i la rutina ens despisten d'aquesta qüestió fonamental.

En la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat tenim aquest any l'oportunitat de comparar la celebració dels quinze anys de vida com a Església Particular.

La nostra Diòcesi és un fragment de l'Església; és una de les 3016 esglésies particulars (o circumscripcions eclesiàstiques) en les quals es realitza l'única Església Universal. Hem de viure la nostra breu història, per tant, com a veritable història d'Església.

En quin sentit? Podem entendre l'Església de diferents maneres, expressades amb sengles noms o imatges: Poble de Déu, Cos de Crist, Família, Sagrament, Societat, Assemblea, etc. Triem el títol d'“Esposa de Crist”, que respon a una imatge usada pel mateix sant Pau i ha tingut una llarga història en el pensament i l'espiritualitat cristiana.

La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en aquest sentit, desenvolupa un camí d'amor esponsal amb Jesucrist. Podem entendre la nostra vida i la nostra història des d'aquesta imatge.

Propi d'un matrimoni que camina de bracet és:

- Tenir una doble mirada: vers l'horitzó, el futur, on s'espera gaudir d'un amor en perfecta comunió; i cap a l'altre, que és al costat, l'amor del qual va transformant-se segons les vicissituds de la vida.
- Entendre aquest camí i els seus canvis, encara que siguin negatius (crisis, allunyaments, fracassos), dins el dinamisme de l'amor, en continu procés de maduració, en evolució, a mesura que augmenta el coneixement mutu i la voluntat d'estimar-se.
- Mantenir una constant comunicació. Una comunicació en forma de diàleg sincer, vinculat a les vicissituds de la vida, en el qual s'intercanvien pensaments, sentiments, virtuts, alegries i sofriments. Una comunicació, en definitiva, que constitueix el suport de l'amor.
- Verificar que aquest amor de la parella és fecund i crea al seu entorn una comunió, que anomenem família.
- No perdre de vista l'horitzó d'un futur de comunió perfecta i, per tant, de goig ple.

Essencialment això és el que passa en la vida d'un matrimoni pelegrí de l'amor. Però en voler aplicar aquesta imatge a la nostra relació esponsal amb Crist, hem d'introduir algunes modificacions: Ell no deixa de ser-hi, no deixa de ser fidel, no es cansa d'estimar, el seu amor no té alts i baixos. D'altra banda, tot el que tenim com

a Església és obra seva, existim i, fins i tot, ja que Ell va donar la seva vida perquè visquéssim. El matrimoni de la nostra Església amb Crist és desigual.

Tot i així, Ell continua aquí perquè el nostre itinerari signifiqui avanç, progrés i maduració. Aquesta és la gran qüestió i el gran repte: si al llarg del nostre camí madurem i avancem en l'amor a Ell i si aquest amor ens vincula més també els uns als altres.

Esperem en Ell, també amb Ell, dibuixar una història d'amor fidel i creatiu.

Un mes amb les missions (13-10-2019)

En la vida de sant Josep Oriol hi ha una anècdota que ens resulta avui molt significativa. Amb una edat avançada i molt de camí espiritual recorregut, va sortir caminant de pressa des de Barcelona cap al nord, sense un cèntim a la butxaca, el rostre una mica trasbalsat, amb ànim decidit. La Providència va fer que dos sacerdots el reconeguessin i s'interessessin per les seves intencions: volia anar a Jerusalem, predicar als pagans i sofrir el martiri. El van convèncer que tornés i preparés millor el viatge...

Recordem amb quina freqüència aquests gestos es veuen en les vides de molts i grans sants de l'època gloriosa de santedat i evangelització del s. XVI. Sant Ignasi de Loiola, sant Francesc Xavier, sta. Teresa d'Àvila, sant Joan d'Àvila, sant Lluís Bertran, sant Pere Clavé, els màrtirs del Japó, Corea, la Xina, etc. I altres testimoniats més recents, com ara el de Carles de Foucauld i la gran eclosió de generositat que va despertar en el clergat de tota Espanya, la crida que els va dirigir Joan XXIII a la missió a Hispanoamèrica durant els

anys anteriors al Concili Vaticà II, quan entre nosaltres hi havia una gran abundància de vocacions.

Aquests i molts altres testimoniats permeten preguntar-nos per què hi ha una relació tan estreta entre la santedat i la voluntat d'anar a la missió lluny de la pàtria.

Hi ha una raó clara: la santedat, l'obra de l'amor de Déu en nosaltres, entre altres efectes, "eixampla el cor". El sant se sent molt constret i tancat en els límits "naturals" de la seva família, el seu poble, la seva cultura, la seva nació, la seva petita església; i sent alhora un impuls irresistible a anar més enllà, com si busqués l'infinit del Déu a qui estima. Fins a aquest punt l'autèntic missioner en el fons relaciona la seva voluntat d'anar a missions amb la voluntat de donar la vida radicalment, és a dir, el martiri.

Precisament la profunda experiència de sentir "el cor dilatat" va unida en l'oració dels salms, com si fos una condició indispensable, a la doble exigència: d'una banda, de complir la Llei de l'amor i, per un altra, d'afrontar els sofriments i contradiccions de la vida (cf. *Sl* 118,32; *Sl* 13,2-6; *Sl* 4,2). Ho entenem perfectament. És un mateix amor el que ens porta a complir la Llei i el que ens fa capaços de donar la vida, sobretot enmig del sofriment. Pau VI, al cap de pocs dies de ser elegit papa, va rebre la visita commovedora dels seus paisans de Brescia, que es lamentaven d'"haver perdut la seva proximitat" per tal de servir "lluny" el Senyor. Ell, citant sant Agustí, els va transmetre un únic missatge: "que s'eixamplin els espais de l'amor".

És la mateixa experiència que fonamenta l'ésser missioner a l'Església. En aquest mes dedicat a les missions recordem que tots i cadascun dels batejats portem dins

un do que busca expandir-se més enllà dels límits naturals de la pàtria, la família, la cultura pròpia. És la força que activa la missió evangelitzadora de tota l'Església.

Tenim el mandat que Jesús Ressuscitat ens va donar: “Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant” (Mt 28,19). Nosaltres ho vivim com qui gaudeix d'un bé immens i no pot resistir l'impuls de compartir-lo amb el món sencer. Com qui va convidant a tothom, especialment els qui són lluny, a formar part de la pròpia família: “Vine, trobaràs llum i vigor per a viure amb esperança! Trobaràs la raó per a viure, la força per a obrar i la fermesa per a esperar”.

“Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat” (1Tm 2,4). Així encomana Pau l'esperit missioner al seu deixeble Timoteu. Nosaltres, que ja tenim notícia d'aquesta veritat, voldríem portar-la en el cor i deixar que hi fructifiqui.

La missió a la cantonada (20-10-2019)

Hem escoltat la crida a viure aquest mes centrats en les missions. En principi, aquesta crida fa referència a la tasca evangelitzadora allà on l'Església viu a la frontera, és a dir, on Jesucrist no és conegut o la fe cristiana amb prou feines és significativa. Pensem espontàniament en terres llunyanes i en els missioners que hi van deixant la vida.

Aquesta és una visió, diríem, “clàssica” de les missions. Una visió que segueix sent veritat: les missions són els llocs i les accions que faciliten el trobament de la fe cristiana, l'evangeli, l'Església, amb el món que anomenem “pagà”. En aquest

món, a tothom, de qualsevol cultura, raça o condició, Jesucrist és anunciat i testimoni, segons el mandat i l'enviament que n'hem rebut (cf. Mt 28,19-20). El Papa fa una crida a revifar l'esperit (la tensió) missionera i ens recorda aquelles paraules de la carta a Timoteu: “Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat” (1Tm 2,4).

Però hem de viure aquest esperit missioner tocant de peus a terra i en el moment present. L'esperit missioner ens demana que visquem la missió evangelitzadora aquí i avui: “la missió és a la cantonada”. En un doble sentit.

És a la cantonada perquè la comunió de l'Esperit que vivim a l'Església salva les distàncies, travessa els murs físics i simbòlics, reuneix allò diferent, no coneix les paraules “estranger o estrany”, conjuga el verb compartir... En conseqüència, tot allò que es viu lluny en les missions ho hem de viure a prop. És també vida nostra. Tan a prop com ho estan els bons amics encara que siguin físicament absents.

La missió és a la cantonada en un altre sentit. Resulta que ja aquí, en la nostra societat i la nostra cultura “del primer món”, al començament del segle XXI, hi ha el món pagà, el món que no coneix Jesucrist. Algú matisaria dient que més aviat “no el reconeix” com el Salvador vivent i present, que interpel·la la nostra fe i determina una manera de pensar i viure. És cert que perduren encara vestigis del seu record en l'art, en la cultura, en costums i tradicions, i potser també un cert humanisme sense referència a Déu Pare... (Caldria explicar bé això que “el nostre món ha deixat de ser cristià”). Però la realitat s'imposa. Encara que sembli forta aquesta expressió, és veritat que els criteris de vida, les pautes de

conducta, l'organització social, responen al que entenem per món pagà. Alguns van més enllà i diuen que aquest món, aquesta manera de viure, té els seus propis déus, els seus ritus, els seus mites... En qualsevol cas, tots tenim sobrades experiències de trobar-nos amb persones que construeixen les seves vides al marge de Jesucrist, per rebuig, per indiferència, per ignorància, per prejudicis, etc.

Hem de viure l'esperit missioner també a casa, entre els amics, amb els companys de treball, exercint la nostra professió, quan creem o gaudim de la cultura, en el món de l'oci o de la política.

Fem-ho per moltes raons. La més important és que en això consisteix la nostra aportació a la salvació del món. Si per la nostra acció missionera Jesucrist és conegut i rebut, llavors haurem realitzat el millor regal que un amic ofereix als seus amics: els fa partícips del tresor més valuós, que ell mateix ha rebut i és el fonament de la seva vida. És qüestió de veritable amistat.

El cel i la mort (27-10-2019)

És una veritable llàstima que la inèrcia dels costums, els orígens i restes paganes, i els interessos comercials hagin banalitzat i privat de sentit celebracions de gran transcendència per a la vida humana.

Segons diuen, "Halloween" etimològicament significa "vigília de Tots els Sants", encara que va derivar també en "vigília de difunts". El que avui es coneix a tot arreu amb aquest nom respon a una celebració d'història complicada: els seus orígens pagans – cèltics, la seva cristianització entorn del segle IX, la seva derivació en el món folklòric, i la seva entrada i explota-

ció comercial en el segle XX, n'han fet una cosa absolutament banal.

La integració de tradicions paganes en la celebració de la nostra fe respon a la voluntat de Déu que desitja que la nostra fe arrel en la humanitat, es faci cultura i que la humanitat adquireixi el rostre de Jesucrist, es cristianitzi. Tanmateix no estem en contra de les adherències folklòriques de nombroses festes cristianes. Només desitjaríem que aquestes adherències no ens impedissin de viure profundament fets d'absoluta transcendència en la nostra vida.

Heus aquí que la tradició ens ha deixat dues celebracions unides: el record dels morts i la commemoració dels sants. Això no deixa de tenir el seu sentit, però resulta antihumà banalitzar la mort i el cel.

La filòsofa Hannah Arendt ens va ensenyar el significat i la gravetat de l'actitud de "banalitzar" la vida. En tornarem a parlar per a denunciar aquesta actitud com una autèntica malaltia. Però aquí ja entenem que si tot el record dels morts consisteix a fer por, disfressar-se, fer bromes; i que els sants no mereixen més que el tracte de "morts vivents", que deambulen entre aquest i l'altre món, què ens queda d'humanitat?; fins a quin punt hem perdut la visió honrada i realista de la vida?; com hem arribat a acomodar-nos a l'engany i l'evasió?

Si el cel no existeix, si els justos i les víctimes del mal i la injustícia no aconsegueixen la llum i la felicitat, quin sentit té lluitar per la humanitat i millorar aquest món?; si oblidem o neguem el fet inqüestionable de la mort com una cosa contrària a la vida i a l'amor, en quin món de fantasia vivim?; tots els nostres somnis no seran més que quimeres?

Els sants són germans nostres, s'han embrutat amb la pols dels nostres mateixos camins, les seves lluites van ser més o menys com les nostres, es van fer les mateixes preguntes que nosaltres i van buscar la veritat, i van anhelar la felicitat, van patir les mateixes malalties i van gaudir de moments de goig, tal com nosaltres anem vivint... Només que en ells va triomfar l'amor de Déu i en aquesta victòria descobrim el triomf de la humanitat. Tot allò veritablement humà ha vençut en ells.

Aleshores els nostres somnis no són meres il·lusions. Els somnis, amb els quals de vegades construïm utopies, els veiem realitzats en els sants. No perquè han estat uns herois, sinó perquè la victòria de Crist sobre el mal i la mort s'ha verificat també en ells: és possible la felicitat plena i hi ha homes i dones totalment realitzats!

Per tant, encara que la mort sigui quelcom molt seriós, davant els nostres ulls, en lloc d'oblidar-la, fer-la motiu de por o de broma, pot arribar a ser porta d'accés a la llum. Allà on viuen plenament els nostres germans en perfecta comunió d'amor, on esperem viure tots.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Al P. Joan Maria Mayol, OSB, sobre la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat

P. Joan Maria Mayol, OSB.

Director

Confraria de la Mare de Déu de Montserrat
08199 – MONTSERRAT

Sant Feliu de Llobregat, 4-09-2019

Benvolgut Joan Maria:

He rebut la carta que ens has adreçat a tots els bisbes de Catalunya, informant-nos de la celebració que fareu la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat el proper dissabte 21 de setembre. Em sembla molt bé aquesta iniciativa.

Els bisbes ens sentim membres d'aquesta comunitat que s'aplega sota el mantell de la Mare de Déu. Aquell dia us tindrem particularment presents en la pregària i en la celebració eucarística. Així mateix ho recordarem als grups de confreres que hi ha a la nostra diòcesi.

Ben units en la devoció a la Mare de Déu de Montserrat.

*† Agustí Cortés i Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Per al Pla estratègic 2019-20 de Càritas diocesana

Estimats:

Amb aquestes breus paraules no vull pròpiament “presentar el Pla estratègic de la nostra Càritas diocesana”, però sí que desitjaria transmetre un missatge de recolzament del que aquest Pla ens proposa, a més de subratllar la motivació que ens ha d’esperonar a portar-ho a terme entre tots.

Tot programa d’acció ha de néixer del que som. Cada arbre dona els seus fruits, i els fruits, com ens va dir Jesús (cf. *Mt 7,17*), són signe del veritable ésser de l’arbre: els fruits mostren la naturalesa de l’arbre, la seva salut, la seva vigoria i força, etc. Per tant, a l’hora de fer projectes, el primer que hem de fer és respondre a preguntes com aquestes: què ens demana “ser Càritas”?, quines accions són coherents amb el que som?, com ser autèntics en l’acció?, com obtenir la creativitat i la il·lusió, de la força que es desprèn de la fidelitat al que som?

Pensem en el Pla estratègic de Déu, que se’ns ha comunicat en Jesucrist. Forma part de la identitat de Càritas ésser instrument de l’amor concret, present avui, de Jesucrist. Aquest amor, ho sabem, inclou necessàriament l’amor als més pobres i sofrents. De manera que la fidelitat a Jesucrist demana la fidelitat als pobres, és a

dir, a la seva realitat, la situació que viuen, les seves carències concretes... Això és el que anomenem la “relació d’ajuda centrada, no en el meu sentiment, en la meua ideologia, el meu interès, sinó només en l’altre”.

En traiem dues conseqüències importants per entendre aquest Pla estratègic. Primera, que la nostra acció a Càritas diocesana, tot i ser sempre essencialment la mateixa, canvia i incorpora innovacions, segons les circumstàncies que viuen els necessitats: la seva realitat mana. Segona, que a Càritas, més que un ajut als pobres, el que fem és un veritable servei als qui pateixen: estem per ells i, com deia St. Agustí, servim i estimem Jesucrist, on Ell vol ésser trobat, és a dir, en els pobres (cf. *Mt 25,40*).

Esperem que aquests projectes esdevinguin Pla estratègic de Déu sobre el món, on els més necessitats trobin la seva gloria i dignitat.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.*

Secretaria General

DECRETES

Decret 11/19. Sobre els aranzels que aplica el Tribunal eclesiàstic

Sant Feliu de Llobregat, 19-09-2019

Atès que s'han de complimentar les disposicions derivades de les modificacions legislatives recollides en la Carta apostòlica en forma de *Motu Proprio* sobre la reforma del procés canònic per a les causes de declaració de nul·litat del matrimoni en el Codi de Dret Canònic *Mitis Iudex Dominus Iesus*, en el seu criteri VI,

Pel present, decretem que, amb data retroactiva d'1 de juliol de 2019, s'apliquin a la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat els aranzels del Tribunal eclesiàstic, conforme als següents conceptes i imports:

Processos contenciosos (ordinari, oral)	500,- €
Altres processos judicials especials	500,- €
Causas administratives de matrimoni rat i no consumat	1.000,- €
Exhorts	25,- €
Perícia per cada part (amb el 15% de retenció IRPF)	350,- €
Vot d'un Jutge extradiocesà (amb el 15% de retenció IRPF)	95,- €

El Tribunal eclesiàstic sempre restarà obert pastoralment a concedir el patrocini

gratuït en base a l'article 305 de la "Instrucció *Dignitas Connubii*" i l'esmentat criteri VI de la dita Carta apostòlica *Mitis Iudex Dominus Iesus*.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller

Decret 12/19. Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Bruguers

Sant Feliu de Llobregat, 4-10-2019

Havent de procedir al nomenament d'arxiprest, de l'arxiprestat de Bruguers;

Tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem el Rev. Sr. Xavier Ribas Matamoros per al càrrec d'arxiprest de l'arxiprestat de Bruguers, com a col·laborador del nostre ministeri en l'Església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu, fins el 30 de setembre de 2023.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 553 a 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller

Decret 13/19. Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts

Sant Feliu de Llobregat, 4-10- 2019

Havent de procedir al nomenament d'arxiprest, de l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts;

Tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem el Rev. Sr. Antoni Roca Roig per al càrrec d'arxiprest de l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts, com a col·laborador del nostre ministeri en l'Església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu, fins el 30 de setembre de 2023.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 553 a 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 14/19. Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès

Sant Feliu de Llobregat, 4-10-2019

Havent de procedir al nomenament d'arxiprest, de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès; Tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de

l'interessat, nomenem el Rev. Sr. Xavier Aymerich Miñarro per al càrrec d'arxiprest de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès, com a col·laborador del nostre ministeri en l'Església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu, fins el 30 de setembre de 2023.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 553 a 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 15/19. Normes diocesanes per a la construcció i administració de cineraris

Sant Feliu de Llobregat, 4-10-2019

Atès que en totes les religions i cultures existeix el respecte als difunts amb expressions diverses de devoció; que apel·lant a la nostra tradició bíblica de l'Antic Testament, els israelites consideraven el respecte als difunts com una mostra de pietat i un signe de la benedicció divina i que, per això, tenim com un deure sagrat donar-los sepultura (Cf *Is* 34, 3; *Sl* 79, 2; *Ecl* 6, 3);

Tenint en compte que en la tradició cristiana, aquest respecte als difunts convida a considerar-los santificats per la presèn-

cia de l'Esperit Sant i amb l'esperança de la resurrecció i que el record i la veneració de les seves restes mortals és ocasió per a oferir a Déu pregàries i sufragis;

Havent observat que durant segles, la cremació dels cadàvers no formava part dels costums cristians i que, sovint, els qui empraven la cremació ho feien com una forma d'expressar la seva convicció segons la qual la mort era una fi total i definitiva de la persona;

Considerant que, actualment, el costum de la cremació s'ha estès entre persones profundament cristianes que creuen en la resurrecció i que l'Església no exclou la pràctica de la incineració, "tret que hagi estat escollida per raons contràries a la doctrina cristiana" (Cf CIC, can. 1176, 3);

Donat que en el número 5 de la Instrucció de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, *Ad resurgendum com Christo*, sobre la sepultura dels difunts i la conservació de les cendres en cas de cremació, s'afirma que "la conservació de les cendres en un lloc sagrat pot ajudar a reduir el risc de sostreure els difunts de la pregària i el record dels familiars i de la comunitat cristiana. Així, a més, s'evita el possible oblit i falta de respecte, que poden sobrevenir, sobretot, un cop passada la primera generació, així com pràctiques inconvenients o supersticiosos";

Pel present decret, per tal d'atendre les possibles peticions dels familiars dels difunts, aprovem les següents normes per a la construcció i administració de cineraris a les parròquies de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat:

1. Les parròquies podran habilitar cineraris destinats a conservar les cendres dels difunts. Les esmentades instal·lacions, a més de complir la le-

gisllació civil corresponent, es regiran per les normes de l'Església universal i per la legislació canònica particular.

2. A tenor de la normativa canònica vigent, els cineraris no podran situar-se a l'interior de cap lloc destinat al culte (Cf CIC, can. 1242).

En ser llocs públics han de tenir un accés per a tothom que els vulgui visitar, sempre que dit accés sigui independent al lloc de culte: no s'hi celebrarà l'Eucaristia, ni tampoc celebracions exequials sense missa en ocasió de la recent defunció, o amb motiu d'aniversaris o altres. Sí que es podran fer pregàries semblants a les que es fan en la sepultura, al cementiri, en el moment de la deposició de l'urna cinerària (Cf. 3ª estació del ritual d'exèquies).

3. La parròquia podrà encomanar la gestió dels cineraris a una empresa privada, mantenint sempre la propietat i el dret d'ús dels espais i en serà sempre la titular.
4. La parròquia presentarà una sol·licitud per a la construcció d'un cinerari, sol·licitud que inclourà el projecte arquitectònic, el pressupost econòmic i les condicions que regula el funcionament, els drets i deures de l'usuari, la titularitat i el contingut del possible conveni amb l'empresa privada que en portarà la gestió.
5. La documentació serà presentada a la Secretaria general de la diòcesi i estudiada pels organismes competents de la Cúria diocesana, els quals emetran un informe amb les observacions pertinents.
6. L'Ordinari del lloc ha d'aprovar la construcció d'un cinerari i també

- el contracte de la parròquia amb l'empresa.
7. Acabada la construcció del cinerari, caldrà obtenir la llicència de l'Ordinari del lloc per a la seva benedicció i inauguració.
 8. Les modificacions o reformes que es creguin oportunes realitzar en els cineraris aprovats i les possibles modificacions del contracte de la parròquia amb l'empresa que en porti la gestió, han de ser autoritzats segons el mateix procediment previst per a la seva creació.
 9. La durada de la concessió als usuaris dels cineraris serà per un màxim de vint-i-cint anys.
 10. En cas de rescissió del contracte per la seva finalització o per impagament, els familiars hauran de retirar les urnes i, si no ho fan, les cendres es dipositaran en un cinerari comú, llevat que els familiars formalitzin un altre contracte.
 11. La Secretaria general de la diòcesi tindrà un registre de la documentació dels cineraris parroquials autoritzats. Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

NOMENAMENTS

Amb data 22 de setembre de 2019 el bisbe Agustí ha nomenat:

- Mn. Jordi Mondragon Bricullé, vicari de les parròquies: Sant Bartomeu, de Vallbona d'Anoia, Sant Pere, dels Hostalets de Pierola, Sant Pere, de Màger, Sant Salvador, de Cabrera d'Anoia, Santa Maria, de la Llacuna i de Santa Maria, de Piera.

- Mn. Javier Ojeda Ortiz, vicari de la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat; adscrit amb facultats de vicari de la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat.

Amb data 18 d'octubre de 2019 el bisbe Agustí ha nomenat:

- Mn. Luis Nsue Abeso Mokuy, CMF adscrit amb facultats de vicari de la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat

- Mn. Mario Pardo Hernansanz, vicari de la parròquia de Santa Eulàlia de Pallegà i adscrit amb facultats de vicari de les parròquies de Sant Vicenç màrtir i de Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts.

- Mn. Manuel Alogo Nguema Asini, adscrit a la parròquia de Santa Maria, de Castelldefels.

Amb data 26 d'octubre de 2019 el bisbe Agustí ha nomenat:

- Sra. Susana de España Guerín, membre del consell de Càritas diocesana de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

- Sra. Elvira Andrés Sabater, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'arxiprestat de Piera-Capellades, per dos anys.

- Mn. Xavier Artigas Manetas, DP, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació dels Diaques permanents, per quatre anys.

- Sr. Salvador Baqués Cid, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts, per quatre anys.

- Sr. Joan Carles de Miguel Capdevila, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat de Sant Feliu en representació de la Pastoral d'adults d'àmbit de moviments, per quatre anys.

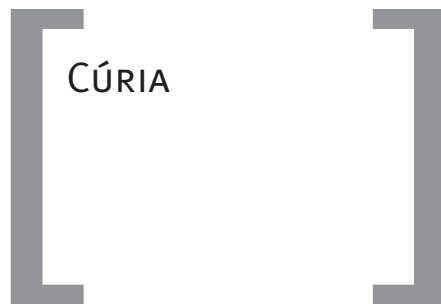
- Gna. Núria Moragas Salvi, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat de Sant Feliu en representació dels instituts de vida consagrada i societats de vida apostòlica, per quatre anys.

- Sra. Roser Pons Freixes, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès, per quatre anys.

- Oriol Sánchez González, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat de Sant Feliu en representació de l'àmbit dels joves, per quatre anys.

- Sra. Montserrat Torres Roses, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'arxiprestat d'Anoia, per quatre anys.

- Sra. Carme Vélez Blasco, membre del Consell pastoral diocesà del bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'arxiprestat de Bruguers, per quatre anys.

Inici de curs amb els treballadors de la Cúria

El 18 de setembre va marcar d'alguna manera l'inici de curs per als treballadors i voluntaris de la Casa de l'Església, perquè va ser l'ocasió de posar en mans de Déu el treball per a l'Església diocesana des de la seva seu, amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, a la capella de la Casa. A posteriori, també va haver-hi temps per a una reunió del bisbe Agustí i els treballadors en la qual, a més d'algunes informacions pertinents per al millor funcionament dels serveis, també es va donar un espai de diàleg amb el Bisbe que, com sempre, va donar raó de la motivació més profunda dels qui treballen a la Cúria: la vocació de servei a l'Església local.

ALTRES INFORMACIONS

Desitgem que puguin assistir-hi, tant pel tema de formació, com també per posar en comú i compartir les nostres experiències, inquietuds i les diferents realitats en què es troben les Associacions, Fundacions i Confraries de la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Agraïrem, que ens confirmin la seva assistència per telèfon o correu electrònic que trobareu al peu de pàgina.

Salutacions cordials.

*Mn. Genís Sans Martínez, DP.
Director del Secretariat diocesà
d'Associacions i Fundacions*

Carta del Director del Secretariat diocesà d'Associacions i Fundacions

Sant Feliu de Llobregat, 14-9-2019

Benvolgut Sr. President/a:

Ens posem en contacte amb vostès, per convidar-los a la II Trobada que es portarà a terme amb els representants de les Associacions i Fundacions que pertanyen al nostre bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Serà el dissabte 26 d'octubre de 2019, a les 10.30 h del matí, a la Casa de l'Església c/ d'Armenteres, 35 de Sant Feliu de Llobregat.

L'ordre del dia serà el següent:

- Acollida
- Benvinguda del Sr. bisbe Agustí Cortés i pregària inicial.
 - Tema de formació: “Normativa de les Associacions i Fundacions canòniques: transparència i actualització”, a càrrec de la Dra. Araceli Martínez González, de l'Oficina de Transparència i del Tribunal eclesial de l'Arquebisbat de Barcelona.
 - Pausa i refrigeri.
 - Taula rodona amb representants d'Associacions i Fundacions. Informacions diverses.
 - Precs i preguntes.
 - Pregària final.

Vida Diocesana

PLA PASTORAL

Presentació del bisbe Agustí de l'Objectiu diocesà 2019-2020

Crida al creixement

El camí que hem anat fent com Església diocesana ens porta avui a la conclusió que ens cal urgentment l'enfortiment i el creixement dels laics, dels fidels batejats, membres del Poble de Déu, que tenen una missió específica a l'Església i en el món.

Què significa “créixer” com a cristians?

Naturalment creixem com a cristians quan som més en nombre. Les estadístiques hi són. Som molts, creix el nombre de batejats a tota l'Església, però no entre nosaltres, que veiem com les nostres comunitats minven i el mandat de Jesucrist de fer deixebles de tot el món no s'acaba d'acomplir.

Però encara és més important l'altre significat de “créixer” com a cristians. És el creixement en “qualitat”, és a dir, créixer en autenticitat, en coneixement, en experiència, en vida, en profunditat. És el que més preocupava a St. Pau quan escrivia a les seves comunitats: reconeixia la fe i els dons que ja hi havia entre elles, però sempre pregava i exhortava a avançar i créixer (“el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'ompli més i més encara,

fins a vessar de coneixement i clarividència perquè sapigueu discernir allò que més convé” (Fl 1,9-10; cf. Rm 1,9-11; 1Co 1,4-8; Ef 1,15-17; Col 1,9; etc.). Es tracta de créixer en la fe, cada vegada més clarivent, en l'esperança sempre més ferma, en la caritat més ardent vers Jesucrist i els germans.

Seguim en camí. Avancem com penetrant progressivament en una llum sempre més encisadora i inabastable. Tot serà do de Déu, i per això ens esmerçarem en la pregària. Però també serà fruit de la nostra voluntat lliure, que s'esforçarà per lliurar-se confiadament a les mans del Mestre i Pedagóg, essent ell mateix la Veritat de la humanitat i de tot el món. Cada avenç personal ho és de tot el Poble de Déu, i una Església més autèntica serà per a tota la humanitat el gran do de salvació en les mans de l'Esperit.

Somniem amb esdevenir Poble de Déu viu i fecund, on els laics palesin la joia de creure i siguin capaços de fer present en el món la llum de l'Evangelí. Que l'Esperit ens sostingui en aquesta esperança.

Així us ho desitjo, com a company de camí i amb tot afecte en el Senyor.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Potenciar el laïcat: formació, vivència i missió

Durant el curs passat (2018-2019) vam aprofundir en la sinodalitat de tota la nostra Església diocesana. Va ser un temps de contemplació de la Paraula de Déu, fent *lectio divina* per a aprendre a caminar junts en comunió. A la vegada, teníem presents els objectius variats que ens havíem proposat en els tres anys anteriors sota

el lema “Jo soc el cep i vosaltres les sarmants” (Jn 15,1-17).

Fruit d'aquesta meditació realitzada de manera comunitària en tota la diòcesi, mitjançant el treball de petits grups molt diversos en parròquies i arxiprestats, vam arribar a proposar un nou objectiu per al nou curs que emprenem (2019-2020).

Aquest objectiu és la potenciació del laïcat a la nostra Església. Amb el lema que presenta el cartell inspirat en unes paraules de la Carta de sant Pau als Efesís.

Les dimensions que volem treballar són:

- Com a base, el creixement en la pròpia identificació com a laics batejats formant part del nucli fonamental del Poble de Déu.
- També la imprescindible formació que reforci aquesta consciència i prepari i disposi per a exercir la missió.
- Aquesta formació no ha de ser sols teòrica sinó profundament vivencial. Participació i experiència d'una vida de fe a nivell personal i comunitari.
- Disposar-se a una missió en l'Església i en el món. Servei a la vida eclesial i testimonis evangelitzadors-deixebles missioners com proposa el papa Francesc, en els diversos ambients del món.

Com a itinerari a seguir ens cal:

- Reconèixer el que ja existeix, prendre consciència dels diversos grups de laics que amb estils diversos es troben regularment a parròquies i arxiprestats en un camí de creixement cristià.
- Plantejar-nos novament si podem convocar algun grup nou, reunir laics i laiques diversos, convidar-los a trobar-se en aquest àmbit proper per enfortir el seu camí cristià.

Aquest és un treball a realitzar en la proximitat, a cada arxiprestat, a cada parròquia. Podem prendre aquests dos punts esmentats a l'itinerari com a punt de partida. Amb els qui ja hi són i amb els qui podem novament convocar.

Al llarg del curs ens caldrà anar fent un seguiment. Potser ens podem plantejar algun tipus de trobada per donar visibilitat a aquest objectiu de la nostra diòcesi: enfortir i agrupar els laics i laiques de les parròquies per créixer en formació, vivència i missió.

Amb quins recursos:

Tenim una àmplia disposició de materials (itineraris de formació cristiana; cursos de formació bíblica...) i també les propostes formatives de les diverses delegacions del bisbat, l'Escola diocesana de Teologia, l'itinerari de l'Apostolat seglar... les possibilitats són moltes.

CRÒNICA DIOCESANA

SETEMBRE

1 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la capella de l'hospital materno-infantil de Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat.

2-4 de setembre. Trobada d'inici de curs dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona a Tartera.

6 de setembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí rep la visita del matrimoni missioner Andrea i Oriol.

10 de setembre. El bisbe Agustí presideix la missa funeral per Mn. Arcadi Llagostera Illa a la parròquia de la Immaculada Concepció de Vilanova i la Geltrú.

Reunió de l'equip de Vida creixent a la Casa de l'Església.

Inauguració del curs del Seminari Conciliar de Barcelona. El bisbe Agustí participa en l'acte inaugural que consisteix en diferents parlaments del rector del Seminari, el bisbe Agustí i l'arquebisbe de Barcelona. Hi són presents també els bisbes auxiliars de Barcelona, formadors i seminaristes. Tot seguit el bisbe Agustí presi-

deix l'Eucaristia a la capella del Seminari i, finalment, tots comparteixen el sopar.

12 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral amb motiu de l'aniversari de l'inici del seu ministeri episcopal i creació de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

13 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'acte de presa de possessió de Mn. Antoni Fernández García com a nou Vicari judicial, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí s'entrevista amb Mn. Jordi Mondragon i Mn. Javier Ojeda que rebran el sagrament de l'orde del presbiterat el proper diumenge 22 de setembre a la Catedral.

14 de setembre.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia amb motiu de la clausura del centenari de les Carmelites de Sant Josep, a la capella de la Residència d'ancians Mare de Déu del Carme, a Sant Feliu de Llobregat.

15 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Maria d'Olesa de Montserrat amb motiu del comiat de la comunitat de les Filles de Sant Vicenç de Paül.

17 de setembre. Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de pastoral sacramental i litúrgia, a la Casa de l'Església.

18 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia d'inici de la Cúria diocesana, a la capella de la Casa de l'Església.

Reunió de l'Equip de la Delegació de pastoral sacramental i litúrgia, a la Casa de l'Església.

19 de setembre. Jornada de formació sobre la cultura vocacional a les escoles, de la Delegació diocesana de la pastoral vocacional, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'Equip de la Delegació diocesana de pastoral obrera, a la Casa de l'Església.

20 de setembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de catequesi, a la Casa de l'Església.

21 de setembre. Reunió de l'equip promotor de la formació de laics de la Delegació d'evangelització i apostolat seglar, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la capella de la Casa de l'Església on confereix l'admissió a les Ordes al Sr. Javier González.

22 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç i confereix el sagrament de l'orde del presbiterat a Mn. Jordi Mondragon i Mn. Javier Ojeda. Tot seguit els assistents a la celebració comparteixen un refrigeri a la Casa de l'Església.

24 de setembre. Festa de la Mare de Déu de la Mercè, Patrona de la Província eclesiàstica de Barcelona.

El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia presidida pel Cardenal Arquebisbe de Barcelona, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

El vicari episcopal, Mn. Joan Peñafiel, presideix l'Eucaristia en nom del bisbe Agustí al Centre penitenciari Brians 1.

26 de setembre. Trobada d'inici de curs dels treballadors de Càritas diocesana; el bisbe Agustí saluda els assistents.

El bisbe Agustí es reuneix amb el secretari del Consell pastoral diocesà, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix el Consell de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la festa patronal de la parròquia dels sants màrtirs Cosme i Damià del Prat de Llobregat.

27 de setembre. El bisbe Agustí es reuneix amb el Secretariat del Consell presbiteral, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell episcopal a la Casa de l'Església.

Seminari per a la millora de l'ensenyament organitzat per la Delegació diocesana d'ensenyament, a la Casa de l'Església.

28 de setembre

El Senyor bisbe saluda els participants de la trobada de formació d'inici de curs de professors de religió, organitzada per la Delegació d'ensenyament, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí saluda els assistents de la trobada de la Comissió interdiocesana d'apostolat seglar de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sergi Gordo, en la cloenda del Centenari de la Institució Teresiana, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

29 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la missa funeral per Mn. Isidre Gras i Civit, a la parròquia de Sant Pere de Gelida.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia d'enviament del matrimoni missioner Oriol Martínez i Andrea Malagarriga, a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, destinats a Hondures.

OCTUBRE

1 d'octubre. Mes missioner extraordinari. El bisbe Agustí presideix la pregària de vespres al Monestir del Carmel de Vilafranca del Penedès, juntament amb el Delegat de missions en l'inici del mes extraordinari.

Reunió de la Comissió de treball de la Delegació diocesana d'ecumenisme i relacions interreligioses, a la Casa de l'Església.

2 i 3 d'octubre. Reunió de bisbes de la CET, al Seminari Conciliar de Barcelona.

2 d'octubre. El bisbe Agustí participa en els actes d'inauguració del curs de l'Ateneu Sant Pacià.

Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de joventut, a la Casa de l'Església.

4 d'octubre. Reunió del Consell episcopal, a la casa de l'Església.

Reunió d'inici de curs de delegats amb el bisbe Agustí, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la capella de la Casa de l'Església on confereix els ministeris del lectorat i acollit al Sr. Javier González.

5 d'octubre. El bisbe Agustí participa en els actes de la celebració dels 60 anys de Mans Unides a Montserrat.

Recés dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, al Noviciat de Pallejà.

6 d'octubre. XIII Trobada de catequistes i animadors d'infants i joves i enviament, amb el lema: Tornem a tirar les xarxes, a la Casa de l'Església.

7 d'octubre. El bisbe Agustí es fa present en la taula rodona organitzada per Càritas diocesana amb el lema: Defensem el treball digne. A l'auditori de la Casa de l'Església.

8 d'octubre. Trobada d'inici de curs de preveres i diaques, amb la presència del nou arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas que presenta la ponència: "La teologia del laicat", a la Casa de l'Església. En la mateixa trobada es presenta l'objectiu diocesà del curs 2019-2020 amb la referència "Créixer" i el text de sant Pau als efesis (3, 14): "... fins a la talla pròpia de la plenitud del Crist".

9 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de la Festa de la Mare de Déu del Pila en l'Aquarterament, seu de la Comandància de la Guardia Civil de Barcelona, a Sant Andreu de la Barca.

10 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la reunió d'inici de curs de delegats, a la Casa de l'Església.

12 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en la Festa de Sant Rarimi, compatró de la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç.

13 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de la Immacu-

lada Concepció de Vilanova i la Geltrú on confereix el sagrament de la Confirmació.

14 d'octubre. El bisbe Agustí assisteix a l'audició dels primers sons de l'orgue de la Catedral de Praga al taller Gerhard Grenzing, S.A., al Papiol i amb la presència del Cardenal de Praga i altres acompanyants de la diòcesi.

Reunió de la Delegació diocesana de pastoral de la salut, a la Casa de l'Església.

15 d'octubre. El bisbe Agustí presideix el Patronat de la Fundació educació catòlica, a la casa de l'Església.

16 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la reunió d'inici de curs d'arxiprestos, a la Casa de l'Església.

17 d'octubre. Reunió del Consell presbiteral, a la Casa de l'Església.

18 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la missa exequial per Mn. Ramon Català Güell, a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la capella del col·legi de la Sagrada Família de Gavà on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup d'alumnes de l'escola.

19 d'octubre. En la celebració del mes missioner extraordinari, trobada a Montserrat de les delegacions diocesanes de les diòcesis amb seu a Catalunya amb la trobada "Tren Missioner". El bisbe Agustí participa en la trobada juntament amb el delegat diocesà de missions.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Sadurní de Sant Sa-

durní d'Anoia on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.

20 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral en la celebració de la Jornada del DOMUND en el Mes missioner extraordinari i amb la presència del delegat diocesà de missions.

21-24 d'octubre. XXV Jornades de formació i animació pastoral de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, amb el lema: L'Església avui, reptes i camins. A Vilafranca del Penedès.

21 d'octubre. El bisbe Agustí participa en la inauguració de curs de la Fundació Joan Maragall, al Seminari Conciliar de Barcelona.

22 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Assemblea del moviment Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

24 d'octubre. El bisbe Agustí beneeix les reformes realitzades als locals de Càritas interparroquial de Vilafranca del Penedès.

El bisbe Agustí assisteix a la sessió de les XXV Jornades de formació i animació pastoral de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a Vilafranca del Penedès.

25 d'octubre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió del Grup d'autoformació de la Delegació diocesana d'ensenyament, a la Casa de l'Església.

26 d'octubre. Reunió del Consell pastoral diocesà, a la Casa de l'Església.

Il trobada de responsables de Fundacions i Associacions, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria de Castelldefels on confereix el sagrament de la Confirmació. Tot seguit comparteix el sopar amb els preveres de les parròquies.

27 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria de Corbera de Llobregat on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup de joves de les parròquies de Corbera de Llobregat.

28 d'octubre. Reunió conjunta de delegats de joventut i pastoral vocacional, a la seu de la Conferència Episcopal Tarraconense.

30 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la reunió dels Consells parroquials d'economia amb motiu de la Jornada de Germanor, a la Casa de l'Església.

31 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la pregària vocacional, a la capella de la Casa de l'Església.

NECROLÒGIQUES

Mn. Arcadi Llagostera Illa

Mn. Arcadi Llagostera Illa va néixer a Vilanova i la Geltrú, el dia 20 d'octubre de 1924. Fill d'Antoni i Josefa. Va ingressar al Seminari Conciliar de Barcelona l'any 1944 i va ser ordenat sacerdot el 17 de desembre de 1955, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Juntament amb la formació d'estudis eclesiàstics, va realitzar estudis de Dret Canònic a la Universitat Pontifícia de Salamanca (1979) i ha estat autor, entre altres publicacions, de: "Así habló el Señor" –homiliari (1988), "La Virgen María Peregrina" (1992) i "La Naturaleza en el Evangelio de Jesús" (1998).

A l'Arquebisbat de Barcelona, juntament amb les col·laboracions pastorals en diferents parròquies, capellanies i docència, va col·laborar amb l'apostolat del Mar del Port de Barcelona i com a Notari del Vicariat general, Notari-secretari del Tribunal eclesiàstic i consiliari de la Federació d'Associacions catòliques de pares de família.

Els seus primers nomenaments van ser: coadjutor en 1956, de la Parròquia de Sant Esteve de Granollers; el mes de febrer de 1958, de la Parròquia de Sant Josep de Mataró i, el mes d'octubre de 1961 de la Parròquia de Santa Maria del Pi de Barcelona.

L'any 1975 va ser nomenat adscrit amb facultats de vicari de la Parròquia de Ntra. Sra. de Núria de Barcelona; en 1992, vicari de la Parròquia de Santa Maria Reina de Barcelona, i en 1995, adscrit amb facultats de vicari de la Parròquia de la Immaculada Concepció de Vilanova i la Geltrú, nomenament que ha continuat exercint al bisbat de Sant Feliu de Llobregat, juntament amb l'assistència pastoral i espiritual de la Casa d'Empara de les Filles de la Caritat sant Vicenç de Paül.

Mn. Ramon Català Güell

Mn. Ramon Català Güell va néixer a Vilafranca del Penedès, el dia 7 de gener de 1929. Fill de Joan i Dolors. Va ser ordenat sacerdot el 5 de desembre de 1954, a la Catedral de Barcelona.

A l'Arquebisbat de Barcelona, juntament amb les col·laboracions pastorals en diferents parròquies, va exercir com a professor de religió. L'any 1971 va dirigir l'acabada de formar Coral del Patronat, d'Olivella. Autor del llibre "40 Anys a la Parròquia d'Olivella. Anècdotes i vivències d'un rector rural".

Els seus primers nomenaments van ser: coadjutor en 1955, de la Parròquia de Santa Engràcia, de Montcada i Reixac; el mes d'octubre de 1956, de la Parròquia de Santa Eulàlia, de Santa Eulàlia de Ronçana; el mes de juny de 1958, de la Parròquia de Sant Francesc d'Assís, i el mes de juliol de 1960, de la Parròquia Mare de Déu del Carme, ambdues de Barcelona. L'any 1962, va ser nomenat rector de la Parròquia Sant Pere i Sant Fèlix, d'Olivella, i l'any 2012 en celebrà el 50è aniversari com a rector de dita parròquia i molt vinculat durant tot aquest temps al Santuari del Vinyet. En 1972 fou nomenat membre de l'equip

sacerdotal com a adscrit amb facultats de vicari de la Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, de Sitges, i en 1978, administrador parroquial, i posteriorment l'any 1996, rector de la Parròquia de Santa Magdalena, de Canyelles.

Organismes Diocesans

VICARIA DEL PENEDÈS-ANOIA- GARRAF

Petició al vicari episcopal per a l'autorització dels qui dirigiran les Assemblees dominicals en absència de prevere de l'Arxiprestat de Piera-Capellades

Piera, 20-5-2019

Com arxiprest de l'arxiprestat de Piera-Capellades, i d'acord amb el rector de Capellades i parròquies de l'entorn, em plau fer-te arribar la llista de persones que, quan s'esdevé la necessitat, exerceixen el ministeri de dirigir les Assemblees dominicals en absència de prevere, en les diverses parròquies de l'arxiprestat, sempre assistides en la preparació de les mateixes celebracions pel rector corresponent.

Aquestes persones són:

- Sr. Antoni Esquerri-Torrecasana, de la parròquia de Sant Salvador de Vilanova d'Espoia.
- Sra. Montserrat de Torres, de la parròquia Santa Maria de Piera.
- Sr. Pere del Pozo, de la parròquia Santa Maria de Piera.
- Sra. Montserrat Bueno, de la parròquia Santa Maria de Piera.
- Sra. Pilar García, de la parròquia Santa Maria de Piera.

*Mn. Ramon Maria Bosch Tres,
arxiprest de Piera Capellades.*

Petició al vicari episcopal per a l'autorització dels qui dirigiran les Assemblees dominicals en absència de prevere de l'Arxiprestat de Vilafranca

Vilafranca del Penedès, 16-10-2019

Com arxiprest [emèrit] de l'arxiprestat de Vilafranca em plau fer-te arribar la llista de persones que, quan s'esdevé la necessitat, exerceixen el ministeri de dirigir les Assemblees dominicals en absència de prevere, en les diverses parròquies de l'arxiprestat, sempre assistides en la preparació de les mateixes celebracions pel rector corresponent.

Aquestes persones són:

- Sra. Maria Teresa Gamisans Reixachs, de les parròquies de Santa Maria (Vilafranca del Penedès), Santíssima Trinitat (Vilafranca del Penedès), Sant Pau (Sant Pau d'Ordal), Santa Maria (La Múnia) i Sant Sadurní (Castellví de la Marca).
- Sr. Ramon Fontanals Cols, de les parròquies de Sant Andreu (Puigdàlber), Santa Maria Magdalena (El Pla del Penedès) i Sant Sebastià (Sant Sebastià dels Gorgs).
- Gna. Rosa Maria Arbós Ballesteros, de les parròquies de Santa Maria (La Múnia) i Sant Sadurní (Castellví de la Marca).
- Sr. Josep Ferrer Casanella, de les parròquies de Sant Valentí (les Cabanyes) i Santa Maria de Vallformosa (Vilobí del Penedès).
- Ignasi Dotu Fortuny, de les parròquies de Santa Maria de Bellver (Guardiola de Font-rubí) i Parròquia Santa Maria de Vallformosa (Vilobí del Penedès).

*Mn. Josep Puig Font, arxiprest [emèrit]
de Vilafranca del Penedès.*

Jornades de formació i animació pastoral a Vilafranca del Penedès

De dilluns 21 fins a dijous 24 d'octubre s'ha conclòs a Vilafranca del Penedès, a la sala Mn. Vinyeta de la rectoria de la parròquia de Santa Maria, la XXV edició de les Jornades que, amb un format de xerrada i diàleg amb el ponent, volen afavorir una formació per als agents de pastoral i els fidels en general sobre temes d'actualitat a l'Església.

Enguany s'han triat alguns reptes i camins que recorre la comunitat cristiana. En una societat secularitzada com és la nostra, el diàleg entre creients i no creients és una realitat constant i inevitable. El dilluns 21, Maria del Mar Galceran, que és pedagoga i coordinadora del projecte social "El lloc de la dona", iniciativa de les germanes oblates al barri del Raval de Barcelona, va posar de relleu algunes actituds que hem de tenir els creients per intentar dialogar amb els no creients i també va explicitar alguns àmbits o llocs comuns, com ara la bellesa, el sentit de la vida, l'amor, el patiment... que afavoreixen el diàleg a partir d'experiències comunes.

El dimarts 22, Glòria Barrete, periodista de Sant Feliu de Llobregat, especialitzada en temes de religió, va exposar els diversos aspectes de renovació que està aportant el pontificat del papa Francesc, posant especialment èmfasi en l'estimulació del laicat vers una corresponsabilitat i participació cada cop majors.

El dimecres 23, Jordi Pigem, doctor en Filosofia, va fer una aproximació al món de la descreença des de la vessant filosòfica, a través de la ponència que es titulava "En què creuen els qui no creuen". Pigem va voler transmetre que el paradigma de la

ciència i la tècnica no pot arribar a explicar-ho tot i que en aquesta esquerda que necessàriament s'obre al misteri es pot obrir també una opció de diàleg entre qui no creu i qui creu.

El dijous 24, Maria Assumpta Bargalló, representant de Justícia i Pau, va oferir la darrera ponència sobre les parròquies eco-solidàries. Aquesta ponència s'inscriu en el context del Sínode amazònic que s'ha conclòs a Roma.

VICARIA JUDICIAL – TRIBUNAL ECLESIASTIC

Presa de possessió del nou vicari judicial

Divendres 13 d'octubre al matí va tenir lloc a la Casa de l'Església l'acte formal i senzill alhora de la presa de possessió del nomenament del rev. Dr. Antoni Fernàndez García com a nou vicari judicial del Tribunal eclesiàstic de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Substitueix el rev. Dr. Albert Sols Lúcia que ha estat el primer vicari judicial de la nostra diòcesi. L'acte va comptar amb la presència del Consell episcopal i dels treballadors de la Cúria diocesana.

Després de la lectura del decret de nomenament, el nou vicari judicial va llegir el jurament de fidelitat al càrrec i a continuació, com a signe de comunió amb la fe de l'Església va recitar el credo. També es va llegir el nomenament de Mn Albert Sols com a jutge auditor en el Tribunal eclesiàstic.

En els parlaments finals, el que ha estat durant set anys vicari judicial, Mn. Albert Sols, va donar les gràcies en primer lloc per la confiança posada en ell durant aquest temps i després va subratllar la forta dimensió pastoral de la funció jurídica en l'Església, donat que a la feina del Tribunal, en les qüestions matrimonials, sovint hi ha ocasió d'acompanyar en el dolor i consolar a qui està trist. Com deia

Mn. Sols, és “una manera de perllongar la pastoral que fa una cúria diocesana”.

Mn. Antoni Fernàndez, el vicari judicial entrant, va compartir amb els presents una perspectiva personal, reconeixent que va estudiar dret, quan estava ja encaminat vers les ordenacions diaconal i presbiteral, amb el desig de servir millor Déu i l'Església. Va remarcar també la seva vocació sacerdotal, per damunt dels serveis que concretament després pugui desenvolupar: “Soc un capellà que fa de jutge”, i en aquest sentit va demanar la pregària dels assistents “per ser un bon sacerdot, essent vicari judicial i rector”.

El bisbe Agustí, per tancar l'acte, va recordar com, la reforma del Codi de Dret Canònic del 1983 va assumir una tendència del Concili Vaticà II que identifica l'àmbit judicial al si de l'Església com a “teologia i eclesiologia posades en norma”. El bisbe Agustí demanava al nou vicari i a tots els que treballen al Tribunal eclesiàstic un treball en equip de qualitat i una identificació amb aquest esperit jurídic i evangèlic alhora, per tal que es noti que “som Església tant per fer i demanar justícia, com per fer i exercir la misericòrdia”.

ADMINISTRACIÓ ECONÒMICA

sobretot a l'administració parroquial i a la pròpia diòcesi. Per això us informarem de totes les qüestions del tema econòmic parroquial i diocesà, així com de l'estat econòmic de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat de 2018.

*Cordialment vostre,
Rafael Galofré Casas
Ecònom*

Carta de l'ecònom del bisbat per a la reunió dels Consells parroquials d'economia

Per a informar-vos de la Campanya de Germanor, que aquest any serà el proper diumenge 10 de novembre de 2019, així com d'altres temes relacionats amb la gestió econòmica, us convoquem a la reunió que celebrem cada any per aquest motiu.

A la reunió, que serà presidida pel Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés Soriano, seria convenient que vingués acompanyat d'algun membre del vostre Consell parroquial d'economia.

Aquesta reunió es farà conjuntament amb les dues vicaries i tindrà lloc: Dimecres 30 d'octubre de 2019, a les 21:00 hores. Casa de L'Església, c/ Armenteres, 35 08980 Sant Feliu de Llobregat.

Com a novetat, sotmetem a la vostra consideració l'opció de celebrar aquesta reunió en diferents horaris, per tal d'intentar facilitar-ne la màxima concurrència. Per tant us proposem, matí a les 11:00 h o bé tarda a les 18:00 h. Per la qual cosa necessitem una ràpida resposta per tal de reorganitzar la reunió si es produeix un canvi d'horari per voluntat de la majoria amb el quòrum necessari.

No cal dir de la importància que ens representa aquesta campanya de Germanor,

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

Reunió 26-10-2019

La reunió del Consell pastoral diocesà del dia 26 d'octubre de 2019 va començar amb la celebració de l'Eucaristia en acció de gràcies pel nou curs. El secretari del Consell pastoral diocesà, el Sr. Miquel A. Parejo, introdueix la celebració acollint els nous representants i agraint el servei d'aquells que finalitzen la seva presència al Consell. També emmarca la celebració en el lema de l'objectiu diocesà amb la paraula "Créixer" i la referència a la Carta als Efesis (4, 13): "... fins que tots plegats arribem a la unitat en la fe i en el coneixement del Fill de Déu, a formar l'home perfecte, a la talla pròpia de la plenitud del Crist".

Tot seguit, a l'auditori de la Casa de l'Església, el Sr. Bisbe dirigeix unes paraules als assistents amb la seva salutació i agraïment per la seva presència, com també als consellers que acaben el seu servei al Consell i als nous que han estat escollits; tots presents amb bon sentit eclesial, portant al cor la diòcesi, el Poble de Déu. Finalment el Sr. Bisbe recorda l'ordre del dia de la reunió i subratlla que el tema de fons més important serà demanar als consellers una concreció sobre l'objectiu diocesà per a les nostres comunitats cristianes i famílies.

Els assumptes tractats en la reunió, després de la presentació dels nous membres del Consell, i recordatori, per part del bisbe Agustí, del significat i funció del Consell pastoral diocesà, han estat: informacions diocesanes i darrers nomenaments, presentació de l'objectiu diocesà del curs 2019-2020: Créixer "fins que tots plegats arribem a la unitat en la fe i el coneixement del Fill de Déu, a formar l'home perfecte, a la talla pròpia de la plenitud de Crist"(Cf. Efesis 4,13) i diàleg amb les aportacions i propostes dels consellers.

Finalment el Sr. Miquel A. Parejo recorda les properes dates de reunions del Consell pastoral diocesà: 7 de març i 13 de juny de 2020, i el bisbe agraeix les aportacions i dona per finalitzada la reunió a les 13:45 h.

CONSELL DEL PRESBITERI

Reunió 17-10-2019

El passat 17 d'octubre de 2019, va reunir-se el Consell del presbiteri a la Casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Després del res de l'hora menor i de la salutació del bisbe Agustí, vam aprovar l'acta de la reunió anterior. En aquesta, el primer que vam fer va ser escollir un representant del Consell presbiteral per al patronat de la Fundació de la Residència Sant Josep Oriol. Va ser escollit mossèn Jaume Grané i Calvó.

Vam dedicar la resta del Consell a la consulta que feia el bisbe Agustí respecte a la incorporació dels seminaristes al presbiteri i a la diòcesi, si cal millorar-la, com fer-ho,.... Mn. Joan Pere Pulido va fer una presentació de la qüestió i vam dedicar la resta del Consell al diàleg entre nosaltres.

Delegacions Diocesanes

XII Trobada diocesana de catequistes i animadors d'infants i joves

Aquesta trobada es va realitzar a Sant Feliu de Llobregat el passat diumenge 6 d'octubre, per donar el tret de sortida al curs. Van assistir-hi aproximadament 250 persones de tots els arxiprestats de la diòcesi, que van poder escoltar la xerrada inicial de Mn. Joan Àguila, director del Secretariat interdiocesà de catequesi, en la qual va oferir algunes claus per afrontar el servei de la catequesi. L'altre moment fort de la trobada va ser l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, en la qual donà gràcies a Déu per aquest servei que els catequistes poden dur a terme en la comunitat cristiana. Amb el ritu d'enviament, tots els presents van sentir-se cridats novament a... «tirar les xarxes».

Sessions formatives de la Delegació d'ensenyament

Una vintena de mestres i professors van participar a la primera d'aquestes sessions, que va tenir lloc dissabte 28 de setembre, al matí, a la Casa de l'Església i que durant aquest curs pretén acostar l'art figuratiu contemporani als nostres docents i als nostres alumnes. De la mà del professor Javier Clemente, els participants van aprofundir en la biografia i obra de l'artista Lluçia Navarro, autor prolífic d'obres a la nostra diòcesi, que també es poden trobar en altres indrets, fins i tot a l'Uruguai i als EUA. Javier Clemente va ser cofundador de la revista juvenil Cavall Fort i en aquesta sessió també van poder admirar algunes de les seves il·lustracions, com ara la seva interpretació de la Creació. La propera cita d'aquest cicle de formació tindrà lloc el 30 de novembre.

MISSIONS

Andrea Malagarriga i Oriol Martínez nous missioners

Andrea Malagarriga i Oriol Martínez, de Sant Feliu de Llobregat, marxaran a Honduras el proper 15 d'octubre. Casats al mes de juliol de 2017, ella té ara 27 anys i ell 29. Una mestra d'educació infantil i un professional de l'administració i direcció d'empreses que se senten cridats per Déu a donar testimoni de l'amor de Crist, amb la seva vida, amb les pròpies habilitats i febleses, entre la gent que més ho pot necessitar. Això no s'improvisa... Germina en l'humus d'una vida cristiana vinculada al grup de joves de la parròquia de Sant Llorenç, la catequesi de confirmació, la pastoral vocacional diocesana... i després, residint a Barcelona per motius de feina, en contacte amb la comunitat del Casal Loiola. La inquietud de donar un temps de la pròpia vida al servei dels altres, especialment en els països del Sud, pren forma cada cop més al si de la nova família: el desig de seguir Jesús els porta a oferir-se des de la humilitat de sentir-se companys de camí entre ells i en ell, Camí, Veritat i Vida. La recerca d'informació i el procés de discerniment els condueix a realitzar una formació adequada a través de VOLPA (Voluntaris del Padre Arrupe), d'octubre 2018 a juny 2019 i ara, un cop identificat el pro-

jecte, estan disposats a anar a Honduras. Allà participaran en un projecte de l'associació hispano-hondurenca ACOES (Asociación Colaboración Esfuerzo), a la ciutat de Copan, en una casa-residència per a 16 noies d'entre 16 i 20 anys de poblacions rurals, que hi viuen amb beques per poder estudiar l'ensenyament secundari. La seva tasca no serà de gestió ordinària, perquè això ho fan les pròpies estudiants; serà la d'acompanyar-les i envigorir-les i, sobretot, ser testimoni, com a matrimoni, d'amor i respecte, perquè el context social no ofereix habitualment aquest model familiar.

Mes missioner extraordinari

Amb el lema "Batejats i enviats" el papa Francesc ha declarat el mes d'octubre 2019 el Mes missioner extraordinari quan es compleixen els 100 anys de la Carta apostòlica de Benet XV, *Maximum illud* sobre la tasca missionera al món.

"Convoco un mes missioner extraordinari a l'octubre de 2019, amb la finalitat de despertar encara més la consciència missionera de la *missió ad gentes* i de reprendre amb un nou impuls la transformació missionera de la vida i de la pastoral".

Ens demana "que el mes missioner extraordinari sigui un temps de gràcia intensa i fecunda per a promoure iniciatives i intensificar de manera especial la pregària –ànima de tota missió–, l'anunci de l'evangeli, la reflexió bíblica i teològica sobre la missió, les obres de caritat cristiana i les accions concretes de col·laboració i de solidaritat entre les Esglésies".

El Mes missioner extraordinari és:

– Camí d'una conversió pastoral i missionera.

- Record del nostre estat permanent de missió.
- Perdre la por de realitzar una opció missionera, capaç de transformar-ho tot.
- Sortir de les fronteres de les nacions i testimoniar l'amor de Déu per tota la terra.
- Superar la temptació de “l'auto-referencialitat” i el pessimisme pastoral.
- Obrir-nos a la joiosa novetat de l'evangeli.

A la diòcesi de Sant Feliu, s'ha viscut el Mes missioner extraordinari especialment amb aquestes cites:

1 d'octubre, 18.30 h. Vespres al monestir de la Mare de Déu del Carme, de Vilafranca del Penedès, en l'inici del Mes missioner extraordinari.

19 d'octubre. Tren missioner a Montserrat, amb les altres diòcesis amb seu a Catalunya.

20 d'octubre, 19.00 h. Eucaristia a la catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí, en la diada del Domund.

PASTORAL DE LA SALUT

Carta del delegat sobre les activitats previstes a octubre i novembre

Sant Feliu de Llobregat, 15-10-2019

Benvolgut mossèn, religiós/a o laic/a,
Us volem informar d'algunes activitats de l'àmbit de la Pastoral de la salut que properament es realitzaran:

XXXI Jornada catalana de pastoral de la salut. Dissabte 26 d'octubre al Seminari Conciliar de Barcelona. Amb aquesta carta s'adjunta el programa de la jornada “Acompanya en la soledat”.

XVI Jornada Servicio de Atención Espiritual y Religiosa (SAER). Parc Sanitari Sant Joan de Déu. Sant Boi de Llobregat. Tema: “Cuando el espíritu enferma”; 6 de novembre. S'adjunta el programa.

Jornada de voluntaris de la Pastoral de la salut de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Dissabte 23 de novembre a la Casa de l'Església. Properament s'enviarà el programa.

Moltes gràcies per la vostra atenció i, si us plau, feu arribar aquesta informació a totes les persones que hi poden estar interessades.

Molt cordialment,

Mn. Xavier Sobrevia
Delegat diocesà de pastoral de la salut

PASTORAL VOCACIONAL

Jornada de formació per a docents al voltant de la cultura vocacional

La Delegació de pastoral vocacional va organitzar una jornada de formació per a docents al voltant de la cultura vocacional, que va tenir lloc el passat 19 de setembre a la Casa de l'Església. Hi van participar professors de secundària del col·legi Immaculada Concepció, de Gavà; de l'escola Mare del Diví Pastor, de Capellades; del col·legi Mare de Déu del Carme, del Prat de Llobregat. La jornada es va desenvolupar amb un moment inicial de pregària i formació a la capella de la Casa de l'Església, amb la intenció de recuperar l'experiència de sentir-se «cridats», per a després poder transmetre-la als alumnes. A continuació, una sessió de treball, amb la presentació de materials diversos per poder utilitzar amb els alumnes de secundària, pensats especialment per a aquestes etapes de discerniment professional, d'estudis, etc., per aprofundir no sols «què vull fer?», sinó també i abans, «qui soc?», difonent d'aquesta manera una cultura vocacional en el sentit més ampli.

Inici de curs per als seminaristes de Sant Feliu i Barcelona

Com a reflex ben palès d'una Església cada vegada més multicultural, el Seminari Conciliar de Barcelona ha iniciat el curs 2019-2020 amb sis noves incorporacions marcades per la seva internacionalitat. Tres joves d'origen africà, un filipí, un xinès i un català conformen un singular i heterogeni curs propedèutic que enguany comptarà també amb un nou formador, Jordi Domènech. La universalitat dels nous candidats ha estat la nota més característica del curs que el 10 de setembre passat va inaugurar solemnement el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, amb els seus auxiliars i juntament amb el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés. Tots dos prelats es van congratular per les noves incorporacions i van donar gràcies a Déu per tots i cadascun dels nois que han respost «sí» al Senyor. «Avui més que mai —va recordar Omella— es fa patent que el nostre és un seminari de l'Església universal. Un seminari de portes obertes: obertes a Jesucrist i als germans.» El bisbe Agustí, en referència a la manca de vocacions, deia que, si la fe és qualitativament vida en l'Església hi haurà vocacions, perquè hi ha una relació directa i proporcional: «el Seminari és mirall on es reflecteix la vida de l'Església», va afirmar. «Què significa avui ser prevere diocesà?». Aquest serà l'eix vertebrador del curs 2019-2020 al Seminari Conciliar de Barcelona. Així ho va anunciar el seu rector, Mn. Felip-Juli Rodríguez, que va aprofitar també per presentar una altra de les novetats: la incorporació a l'equip de formadors d'un nou director espiritual, Mn. Bernat Gimeno. El nomenament vol subratllar la importància

decisiva de la vida espiritual en un camí de formació vertebrat sempre per la intimitat amb Jesucrist. Tot i que la inauguració oficial del curs 2019-2020 va tenir lloc el 10 de setembre passat, els seminaristes ja feia dies que havien estat convocats al seminari després de les vacances d'estiu. Del 2 al 4 de setembre van gaudir de les tradicionals convivències de Tartera (Cerdanya), amb recés i excursió per la muntanya inclosos, mentre que la resta de dies, fins al 16 que van començar les classes a les facultats, han combinat la vida de comunitat, les sortides culturals, la pregària, l'esport i algunes estones d'entreteniment.

Mn. Javier Ojeda i Mn. Jordi Mondragon, nous sacerdots

Soc aquí, Senyor, envia'm». Aquesta és la resposta que han pronunciat amb goig i generositat Jordi Mondragon i Javier Ojeda, i que es va materialitzar plenament el passat 22 de setembre, dia de la seva ordenació presbiteral de mans del bisbe Agustí, en una Catedral de Sant Llorenç plena de gom a gom amb fidels de tota la diòcesi, caliu i joia a desdir. «Avui celebrem el moment en el qual aquests dos germans nostres ja no es pertanyeran ells mateixos sinó que seran totalment per a Déu i per als germans... La missió, l'enviament, la consagració, crea en ells un cor nou, un deixeble nou que s'anomena apòstol». Són paraules del bisbe Agustí durant l'homilia, que va marcar les coordenades d'una celebració eucarística, plena d'unció i sensibilitat. El bisbe Agustí els va recordar que en la vocació sacerdotal s'integren magistralment la renúncia a un mateix i la plenitud de la joia. No es

tracta d'un camí de tristesa i d'amargor, al contrari, és un camí d'enorme alegria: «Nostre Senyor va enviar els seus apòstols amb paraules, amb cor, amb mans, veus i vida perquè fossin veritables sagraments de l'alegria. El ministeri sacerdotal és una font constant d'alegria: alegria per servir i alhora també perquè trobaran que els seus esforços i el seu servei, de tant en tant, van acompanyats de l'eficàcia de l'amor de Déu.» Des de les pàgines d'aquest Full dominical hem seguit el recorregut de la vocació del Jordi i el Javier, especialment, al moment de les seves ordenacions diaconals, i d'aquesta manera els hem conegut una mica. El Jordi, joier de professió, especialitzat en aliances matrimonials, ara, als seus 35 anys, afirma amb humor: «He descobert el millor tresor, l'or que no es rovella i que ho val tot. Confesso que espanta una mica, perquè aquesta crida a donar-nos sense mida ens sobrepassa absolutament i ens obliga a confiar-nos completament en Déu, la qual cosa no és fàcil. Per això les paraules de Jesús que aquests dies més em ressonen són: "No tinguis por (...). Jo soc amb tu dia rere dia fins a la fi del món".» El Javier en canvi és fisioterapeuta i un apassionat de l'esport, inclosa l'escalada. En el decurs d'un apassionant procés de conversió, va descobrir la crida de Déu al sacerdot: «Després de 39 anys d'existència, amb l'ordenació sacerdotal s'ha pogut constatar allò a què el Senyor em cridava des de tota l'eternitat. Aquesta és la més gran felicitat! Estic molt content i agraït de totes les persones que m'hi han acompanyat, de tota la seva confiança, de les seves pregàries, i del do rebut pel Senyor».

Pastoral Social

CÀRITAS DIOCESANA

Pla estratègic de Càritas 2019-2024

Dijous 26 setembre va tenir lloc la trobada d'inici de curs dels treballadors de Càritas diocesana, a la mateixa seu, a la Casa de l'Església. Va ser l'ocasió de presentar el Pla estratègic per als propers cinc anys, fruit del recorregut de cinc anys com a tal Càritas diocesana i de la primera Assemblea, celebrada al mes de març de 2018. Va ser l'ocasió també d'acollir el nou delegat episcopal per a Càritas, Mn. Ramon Maria Bosch, que pren el relleu a Mn. Anton Roca. El bisbe Agustí, saludant els presents, recordava el sentit del Pla estratègic, vinculant-lo a la pròpia identitat de Càritas, que és ser instrument de l'amor concret i present avui de Jesucrist, que inclou necessàriament l'amor als més pobres i desafavorits, i expressava l'esperança que els nostres projectes «esdevinguin Pla estratègic de Déu sobre el món, on els més necessitats trobin la seva glòria i dignitat».

Taula rodona “Defensem el treball decent”

Amb aquest lema, i amb motiu de la Jornada mundial pel treball decent, el passat 7 d'octubre Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat va celebrar una taula rodona per parlar sobre la vulneració dels drets de

les treballadores de l'àmbit de la cura de persones i de les pròpies persones cuidades. L'acte es va celebrar a l'auditori de la Casa de l'Església i hi van participar diverses persones, representants de la Plataforma servei d'atenció domiciliària (SAD) de Catalunya, la Pastoral social obrera, la Residència Llar Sant Josep de Sant Boi de Llobregat i de Càritas diocesana i de l'empresa d'inserció Brins d'oportunitats.

L'acte, emmarcat en la iniciativa “Església pel treball decent”, va intentar sensibilitzar i fer incidència sobre els drets de les persones que treballen com a cuidadores de persones i a la llar, però també dels drets de les persones que són cuidades.

En la primera part, dos participants de Càritas van poder exposar el seu testimoni sobre com havien estat vulnerats els seus drets. A continuació van intervenir representants de la Plataforma SAD, de la pastoral social obrera i de Càritas diocesana, posant en evidència la situació de desprotecció d'aquestes treballadores, que sovint tenen unes condicions laborals d'exploació, amb salaris molt baixos, sense hores de descans suficients i sense la informació i condicions necessàries per poder desenvolupar de manera segura la seva feina. Es posava de manifest que aquesta vulneració dels drets perjudica primerament les persones cuidades, que no poden rebre l'atenció adient.

Tot seguit des de Càritas i la seva empresa d'inserció, així com a través de la representant de la Llar Sant Josep, es va donar la visió de com es podria revertir aquesta situació, garantint unes condicions de treball decents per a les treballadores de la cura de persones: Sous dignes, cobertura de la seguretat social, jornades de treball raonables i amb el descans su-

ficient, informació sobre les característiques de les persones cuidades, etc...

El moment final de diàleg amb el públic assistent va ser molt participat i va confirmar la conveniència de la sensibilització de la societat i la denúncia d'aquestes situacions d'indefensió i d'abús en jornades i iniciatives d'aquest tipus.

Carta del director de Càritas en referència a la campanya “Descalça’t, perquè la terra que trepitges és sagrada”

Sant Feliu de Llobregat, 21-10-2019

Benvolguda, benvolgut,

Aquest diumenge 27 d'octubre es clausura a Roma el Sínode per l'Amazònia, que es va obrir el passat dia 6 amb el lema “Nous camins per l'església i per una ecologia integral”. S'ha posat de relleu durant el Sínode la necessitat d'una església que promogui el respecte per la Casa comuna des d'una doble vessant: la cura de la creació i la dimensió missionera en l'opció preferencial pels pobres, i en concret per la realitat dels pobles originaris d'Amèrica. El Sínode vol donar una empenta definitiva a la proposta de l'ecologia integral com a nou camí eclesial davant la crisi social i ambiental que estem vivint, fent-la arribar a totes les nostres organitzacions, a tota l'església i als espais en xarxa des d'on treballem.

A Càritas, a proposta del moviment d'església “Enllaça’t per la Justícia” del que formem part i sota el lema “Descalça’t, perquè la terra que trepitges és sagrada”, volem promoure un gest senzill per a les xarxes socials que faci visible el nostre compromís amb les dimensions ecològica i missionera proposades des del Sínode.

I com que compartim espais a la Casa de l'Església, hem pensat a convidar-te perquè el proper dimecres 23 d'octubre entre les 11 i les 11.30 h, amb els contractats i voluntariat de Càritas, vinguis a la planta on hi ha el menjador a fer-te una fotografia descalç sobre terra.

T'hi espero!

Ramon E. Carbonell Pujol
 Director de Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Documents

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Missatge dels delegats de missions de Catalunya

Batejats i enviats

En arribar la Jornada del Domund, que aquest any celebrem en el marc del mes missioner extraordinari convocat pel papa Francesc, estem convidats tots els cristians a viure el nostre compromís de batejats.

És clara la voluntat de Jesús que el baptisme sigui el camí d'iniciació a ser deixebles seus, és a dir, els seus seguidors: "Aneu i feu deixebles meus a tots els pobles, batejant-los..." (Mt 28, 29).

Des dels inicis de la història dels seguidors de Jesús, apareix el baptisme com la forma d'entrada a la comunitat (Ac 2, 38). Per tant, els batejats som aquests enviats per Jesús a propagar la fe, a dir a tothom que tenim un Déu Pare que ens ha manifestat el seu amor en el seu Fill, Jesús, que per nosaltres ha donat la vida i ens acompanya en el camí, com a bon germà, i ha vessat el seu Esperit Sant que ens dona la força per estimar i sentir-nos enviats.

En aquest diumenge del Domund, si diem que estimem Déu no podem quedar-nos sols amb bones paraules, hem de sentir-nos enviats fora de nosaltres perquè tota l'Església és missionera; primer al

nostre entorn més proper: família, amics i societat on ens movem, i després obrir-nos més als països on encara no coneixen Déu ni el seu amor envers ells.

Per tant, el nostre cor de batejats ha d'experimentar un canvi, ja que un cor que estima és capaç de vèncer l'egoisme, de deixar de pensar únicament en les necessitats pròpies i llençar-se a pal·liar les necessitats dels altres. "La fe sense obres és morta" (Jm 2,26). La nostra fe ha d'irradiar-se fora, no pot quedar-se tancada en nosaltres. Hem de sentir-nos, avui especialment, missioners amb els que ho són terres enllà i pregar per ells, pel sacrifici de les seves vides, pels seus treballs, no exempts d'esforç, penúries i, actualment, de fortes persecucions.

També la nostra almoïna és molt necessària. Els missioners han d'atendre molts cossos famolencs, instruir moltes persones sense cap tipus de cultura o aprenentatge i, Déu i ells, esperen la nostra generositat.

No hem de pensar mai que no tenim res a aportar o que no fem falta a ningú. Fem falta a molta gent. No ens guardem la fe i els diners sols per a nosaltres. Jesús, el Messies, ha vingut per a tots els pobles i nosaltres, pel nostre baptisme, som enviats a tots.

Això ens ha d'omplir el cor de joia. Jesús ha volgut fer-nos copartícips d'estimar, fent-nos sentir enviats.

Els delegats de missions de Catalunya

Comunicat de la reunió n. 232 de la CET

Barcelona, 3-10-2019

Els dies 2 i 3 d'octubre de 2019 ha tingut lloc la reunió n. 232 de la Conferència Epis-

copal Tarraconense (CET), a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Joan Planellas Barnosell, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, i hi han assistit tots els seus membres.

Al matí del dia 2, els bisbes han participat en la inauguració del curs 2019-2020 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) que ha presidit el Gran Canceller, cardenal Joan Josep Omella. La lliçó inaugural d'enguany ha anat a càrrec del professor de la Facultat Antoni Gaudí, Dr. Albert Viciano, amb el títol «El debat teològic en la crisi iconoclasta dels segles VIII i IX a l'Imperi Bizantí».

El bisbe Antoni Vadell, president del Secretariat interdiocesà de catequesi (SIC) acompanyat de Mn. Joan Àguila i Mn. Albert Para, director i ecònom del SIC, respectivament, han presentat als bisbes el treball que s'està fent en aquests moments de cara a revitalitzar la catequesi d'infants i joves a les nostres diòcesis.

Han informat també de la propera realització de les XII Jornades de formació per a catequistes que se celebraran a Vic els propers 15, 16 i 17 de novembre de 2019 i que tindran com a lema «La Catequesi al cor de la comunitat».

Els bisbes han rebut la visita del P. Enric Puig, secretari general de la Fundació escola cristiana de Catalunya (FECC), que ha presentat un ampli informe de la situació de l'ensenyament a casa nostra en aquest moment, així com també els reptes que està vivint l'escola cristiana. Ha informat així mateix de les actuacions que es preveuen des de la FECC per al curs que acaba de començar.

Mn. Pepe Rodado, director del Secretariat interdiocesà de pastoral obrera de

Catalunya i la Sra. Maria Martínez, presidenta de l'Acció catòlica obrera (ACO) han presentat als bisbes les prioritats del Curs 2019-20 en l'àmbit de la pastoral obrera, com ara l'aprofundiment sobre el tema del Treball decent. Precisament, el proper 7 d'octubre, se celebra la Jornada mundial pel treball decent i les entitats de l'Església o d'inspiració cristiana s'hi afegixen per denunciar la situació dramàtica a què es veuen abocades moltes persones que estan en risc de perdre el seu lloc de treball habitual.

També s'ha tingut en consideració la celebració del 25è aniversari de la publicació del document de la CEE, «La pastoral obrera de tota l'Església», que va marcar una data històrica plena d'esperança per a l'evangelització del món obrer.

El proper gener s'escau el 25è aniversari de l'inici del Concili Provincial Tarraconense del 1995. Durant tot aquest proper any es portaran a terme diverses iniciatives per commemorar la «joiosa experiència eclesial» que va significar el Concili provincial. Estan previstos diversos actes a les diòcesis, un acte acadèmic a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, la reedició comentada dels Documents i Resolucions i la celebració eucarística a la Catedral de Tarragona la vigília de la Pentecosta.

Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives al Mes missioner extraordinari que acaba d'iniciar-se a tot el món, a la pastoral de les exèquies, i a la presència de l'Església en els mitjans de comunicació.

Comunicat de la Conferència Episcopal Tarraconense davant l'actual situació social i política

Barcelona 14-10-2019

Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya han fet públic aquest comunicat:

En aquests darrers temps, la situació social i política del nostre país ha esdevingut força complexa. Són temps en què entreveure solucions es fa difícil perquè es produeix un atrinxerament en les pròpies posicions, amb desqualificacions sovintejades de l'altre. Les raons queden sotmeses sovint als sentiments de cadascú. Això dificulta una mirada serena sobre la realitat. Fàcilment tothom se sent ofès: hi ha el perill que el greuge sigui l'actitud dominant.

Catalunya no és una societat violenta però constatem que en els darrers anys ha minvat la qualitat de la convivència per la via del refredament, de la ignorància o del menyspreu. Malgrat tot, la convivència és un bé preciós que cal salvaguardar: la persona és primer que la idea, la unitat preval sobre el conflicte, el tot per sobre de la part (cf. Papa Francesc, *Evangelii gaudium*, 222-237) i, per això, l'instrument essencial és la paraula i, per tant, el diàleg esdevé fonamental.

Com a pastors de l'Església que peregrina a Catalunya, volem oferir una mirada des de l'Evangeli de Jesucrist i constatem l'existència de sentiments diferenciats i, sovint, barrejats entre les identitats espanyola i catalana. Tal com han mostrat els esdeveniments dels darrers anys, particularment les diverses eleccions, aquests sentiments es concreten en un ventall ampli d'opcions polítiques. Aquestes opcions

es manifesten de manera diversa sobre la situació de Catalunya en relació a l'Estat espanyol.

Els esdeveniments de l'any 2017 van comportar, entre d'altres coses, l'empresonament preventiu de nou persones, membres del Govern, càrrecs electes i dirigents socials catalans, i la sortida d'alguns altres a un país estranger. La presó preventiva ha durat gairebé dos anys, i l'hem viscuda amb la pena al cor pel que suposava per als presos i per a les seves famílies i amics. El judici dut a terme en el Tribunal Suprem durant aquest any 2019 i la posterior sentència, s'inscriuen en l'estat de coses que hem descrit anteriorment. El Tribunal ha dictat sentència i, encara que hi haguessin legítims recursos i es puguin fer valoracions distintes, cal respectar la sentència emanada del poder judicial d'un Estat de dret, així com les eventuais decisions que puguin venir dels tribunals europeus. En un estat democràtic, les lleis fonamentals que regulen el sistema polític i que han estat votades i aprovades pels ciutadans, constitueixen un referent bàsic de l'ordenament social.

Creiem també que l'assoliment d'un recte ordre social que permeti el desenvolupament harmònic de tota la societat necessita alguna cosa més que l'aplicació de la llei. En el discurs d'obertura del Concili Vaticà II, el papa sant Joan XXIII va afirmar que «és preferible fer servir el remei de la misericòrdia que no pas empunyar les armes de la severitat; i pensa que no és precisament condemnant [...], com cal atendre les necessitats del nostre temps». Poc més endavant indica com els homes i dones d'avui «cada dia estan més convençuts que la dignitat de la persona i la seva deguda perfecció són uns valors essenci-

als». (Al·locució *Gaudet Mater Ecclesia*, de l'11 d'octubre de 1962, núm. 7).

Per a poder viure això, és necessari, en primer lloc, que s'apliqui la via de la misericòrdia per tal de desactivar la tensió acumulada aquests darrers anys i retornar a l'únic camí possible: un seriós camí de diàleg entre els governs espanyol i català que permeti anar trobant una solució política adequada, sabent que dialogar significa renunciar en part al que un voldria per tal d'aproximar-se a l'altre i imaginar entre tots una solució satisfactòria.

En segon lloc, es tracta de retornar al poble el sentit de futur, de donar a les persones un horitzó que dissipï la sensació que no hi ha camins per on tirar. Tot projecte humà se sosté sobre l'adhesió lliure i democràtica de les persones. Cal convèncer i persuadir, cal el debat polític i social respectuós, cal l'intercanvi d'opinions i la recerca comuna de solucions negociades.

En tercer lloc, es tracta de construir una societat justa, solidària, respectuosa de la igualtat de les persones, propera als qui passen necessitat, que s'inscrigui en el món global i no es refugii en un petit món local. La societat catalana ha de treure fora les grans energies que posseeix de creativitat i innovació, de proximitat als qui venen de lluny, de foment de l'educació i del teixit cultural i associatiu que la caracteritza.

El papa Francesc, en el missatge *urbi et orbi* del dia de Pasqua d'enguany (21 abril 2019), afirmava: «que davant els nombrosos sofriments del nostre temps, el Senyor de la vida no ens trobi freds ni indiferents. Que faci de nosaltres constructors de ponts i no de murs». I pregava perquè Jesús ressuscitat «obri els nostres cors» a les necessitats «dels indefensos, dels

pobres, els sense feina, els marginats, els qui truquen a la nostra porta a la recerca de pa, d'un refugi o a la recerca de la seva dignitat».

Els Bisbes de Catalunya

60è aniversari de Mans Unides a Montserrat

El dissabte 5 d'octubre va tenir lloc la trobada interdiocesana de Mans Unides a Montserrat, per celebrar el 60è aniversari de l'associació pública de fidels i donar gràcies a la vegada de tota la feina feta. Hi va haver representació de totes les diòcesis catalanes.

Les activitats van començar amb la beninguda i actuació de l'Esbart Rocasagna de Gelida. Després es va dur a terme una conferència de la Gna. Mª Dolores Martín, benedictina, sobre la tasca de Mans Unides, la solidaritat amb els que tenen situacions de fam i subdesenvolupament, i la promoció de la dona.

L'acte central de l'acció de gràcies fou l'Eucaristia, presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat i concelebrada per Mons. Vives, Mons. Vaddell i l'Abat Josep M. Soler i a la qual van assistir-hi molts fidels i membres voluntaris de Mans Unides de les diòcesis amb seu a Catalunya. Mons. Pardo s'hi va poder incorporar més tard.

Després tingué lloc el dinar festiu, dins el qual tingueren unes breus salutacions tant l'Abat de Montserrat, com el Secretari general i la Directora de Programes dels serveis centrals a Madrid.

Al llarg d'aquest any 2019 Mans Unides està celebrant el seu 60è aniversari tal com varen fer l'any 2009, però enguany

amb més il·lusió, ja que són 10 anys més de tasca i de bons resultats.

En ser poques les ocasions en què es poden reunir els voluntaris de Mans Unides i trobar-se amb persones que d'una forma o altra, estan vinculades a Mans Unides, va ser una reunió plena de joia en la qual els assistents es van poder retrobar, conèixer millor, compartir i estrènyer llaços de germanor.

Fou una ocasió magnífica per trobar-se a Montserrat, als peus de la Mare de Déu, i oferir-li la feina de tants anys, demanar-li ajuda, protecció i que continuï donant ànims per treballar en favor dels nostres germans més necessitats i a favor de la solidaritat i la justícia.

XXXI Trobada interdiocesana de pastoral de la salut

Presentació de les jornades que es realitzaran el 26 d'octubre de 2019 al Seminari Conciliar de Barcelona.

Acompanyar en la soledat

Orson Wells va afirmar: "Naixem sols, vivim sols, morim sols". En la societat actual aquesta frase és una realitat palesa, ja que la manera de viure ens porta a sentir la soledat com una infelicitat i com una frustració i angoixa. Vivim en una societat intercomunicada i que les xarxes socials haurien de fer-nos sentir que som una pinya, però resulta que sembla que estem cada cop més sols i individualitzats.

La soledat és una sensació associada a la qualitat de les relacions interpersonals. És un estat que provoca emocions que s'emparenten amb l'ansietat perquè hi ha una absència: falta algú. En les situacions d'aïllament social que sempre afecta més als col·lectius més vulnerables,

entre els que podem comptar els malalts i les persones grans. La soledat en aquests col·lectius, és una experiència complexa: suposa separació social, la pèrdua de persones, la marginació. Tot això fa que els malalts i les persones grans acabin tancant-se cada cop més en el centre del seu món, molt limitat i ple de fantasmes i records.

L'objectiu de la present Campanya del malalt és la de poder reflexionar, il·luminar i actuar sobre aquesta epidèmia del nostre temps. Des del Secretariat interdiocesà (SIPS) caldrà teixir noves estratègies i sinergies per poder fer-nos presents en els llocs on es faci real la soledat. Aquesta Jornada interdiocesana en fa un tast per poder despertar en els nostres agents de pastoral aquest neguit vers aquestes persones i poder ajudar a pal·liar aquesta soledat i els seus efectes col·laterals: l'angoixa i la frustració.

*Mn. Juan M. Bajo Llauredó
Director-Coordinador del SIPS*

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota final de la reunió de la Comissió permanent

La Comisión Permanente se ha reunido en Madrid, en la sede de la Conferencia Episcopal Española (CEE), los días 24 y 25 de septiembre. El secretario general y portavoz, Mons. Luis Argüello, ha informado, el jueves 26 de septiembre de 2019, en rueda de prensa sobre los trabajos que se han desarrollado durante estos dos días.

Nuevo organigrama de la Conferencia Episcopal

La Comisión Permanente ha estudiado el nuevo organigrama de la Conferencia Episcopal Española. Una Comisión ad hoc ha venido realizando este trabajo, junto con los directores de los secretariados de las distintas comisiones episcopales. Después de esta revisión por parte de la Permanente, el nuevo organigrama pasará a la Plenaria de noviembre.

Con estos cambios y la reforma de los estatutos de la CEE, que ya se aprobaron en la Plenaria de abril, se completaría el trabajo de revisión y reforma que se inició en 2016. El objetivo es adaptar la Conferencia Episcopal a la nueva situación actual para que cumpla su misión de manera más adecuada y eficaz.

Congreso de Laicos Pueblo de Dios “en salida”

La Comisión Permanente ha recibido información sobre el trabajo de preparación para el Congreso de Laicos Pueblo de Dios “en salida” que se celebrará del 14 al 16 de febrero de 2020. La organización del Congreso está a cargo de la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar, que preside Mons. Javier Salinas. Las diócesis están organizando encuentros para trabajar en común con los materiales preparativos que ha redactado el equipo organizador. Las conclusiones de estos encuentros se remitirán a la CEE y serán una de las herramientas de trabajo en el Congreso Nacional de Madrid.

La misión evangelizadora de la Iglesia

Los obispos han dialogado sobre la misión evangelizadora de la Iglesia en nuestra sociedad en relación al próximo plan de pastoral para la Conferencia Episcopal Española. En este contexto, han valorado la situación de las diversas vocaciones en la vida de la Iglesia y han recibido como es habitual el informe sobre la edad de los sacerdotes.

También se ha presentado en esta Permanente el borrador de Decreto General sobre la protección de los menores y de las personas vulnerables que está redactando la Comisión creada ad hoc para la actualización de los protocolos en los casos de abusos a menores.

Los obispos miembros de la Comisión Permanente han sido informados sobre la propuesta de creación de una nueva sede en España del Pontificio Instituto Teológico Juan Pablo II para las Ciencias del Matrimonio y de la Familia. Al respecto han constatado que no existe ninguna dificultad para que se constituya este centro en

Madrid conforme a los nuevos estatutos del Pontificio Instituto Teológico.

Otros temas del orden del día

La Comisión Permanente ha designado a los cinco obispos que representarán a la CEE en el Encuentro de Obispos del Mediterráneo, que tendrá lugar en Bari del 19 al 23 de febrero de 2020, promovido por la Conferencia Episcopal Italiana. Asistirán el Card. Ricardo Blázquez, el Card. Juan José Omella, Mons. Jesús Catalá, Mons. Rafael Zornoza, y Mons. Adolfo González.

Los obispos han informado sobre las actividades de las comisiones episcopales que presiden y han aprobado el temario de la próxima Asamblea Plenaria de la CEE que tendrá lugar del 18 al 22 de noviembre. Entre los temas que se tratarán están la aprobación de la nueva edición del ritual del Bautismo, de los textos para la memoria litúrgica de S. Pablo VI y de los textos litúrgicos en catalán. También se estudiarán dos documentos de la Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida sobre los cuidados paliativos y el itinerario para la formación de los novios en la preparación al matrimonio.

En el capítulo de temas económicos, la Comisión Permanente ha dado el visto bueno a la propuesta de constitución y distribución del Fondo Común Interdiocesano y los presupuestos de la CEE y de los organismos que de ella dependen para el año 2020. Ambos pasarán, para su aprobación, a la Plenaria de noviembre.

Nombramientos

La Comisión Permanente ha realizado los siguientes nombramientos:

- D. Rafael Vázquez Jiménez, sacerdote de la diócesis de Málaga, como director

del Secretariado de la Comisión Episcopal de Relaciones Interconfesionales.

- D. Fernando Carlos Díaz Abajo, sacerdote de la archidiócesis de Sevilla, como consiliario general de la “Hermandad Obrera de Acción Católica” (HOAC). Reelección.

- Daniel Carrión Quintana, laico de la archidiócesis de Valladolid, como presidente de “Scouts de Castilla y León-MSC”.

- D. Jesús Manuel Nieto Santos, sacerdote de la archidiócesis de Valladolid, como consiliario de “Scouts de Castilla y León-MSC”.

La Comisión Permanente ha nombrado también para el Consejo editorial de la Revista *Ecclesia* a:

- D. Jesús Pulido Arriero, director del Secretariado de la Comisión Episcopal de Doctrina de la Fe.

- D. Fernando Bonete, profesor de la Universidad CEU San Pablo.

- D^a. Irene Pozo, directora de contenidos de TRECE.

SANTA SEU

«*Motu proprio*» *Aperuit Illis* amb el qual s'institueix el Diumenge de la Paraula de Déu

1. «Els va obrir l'enteniment per comprendre les Escripures» (*Lc 24,45*). És un dels últims gestos realitzats pel Senyor ressuscitat, abans de la seva Ascensió. S'apareix als deixebles mentre estan reunits, parteix el pa amb ells i obre les seves mentes per comprendre la Sagrada Escripura. A aquells homes espantats i decebuts els revela el sentit del misteri pasqual: que segons el pla etern del Pare, Jesús havia de patir i ressuscitar d'entre els morts per concedir la conversió i el perdó dels pecats (cf. *Lc 24,26.46-47*); i promet l'Esperit Sant que els donarà la força per ser testimonis d'aquest misteri de salvació (cf. *Lc 24,49*).

La relació entre el Ressuscitat, la comunitat de creients i la Sagrada Escripura és intensament vital per a la nostra identitat. Si el Senyor no ens introdueix és impossible comprendre en profunditat la Sagrada Escripura, però el contrari també és cert: sense la Sagrada Escripura, els esdeveniments de la missió de Jesús i de la seva Església en el món romanen indesxifrables. Sant Jeroni va escriure amb veritat: «La ignorància de les Escripures és ignorància de Crist» (*In Is.*, Pròleg: PL 24,17).

2. Després de la conclusió del *Jubileu extraordinari de la misericòrdia*, vaig demanar que es pensés en «un diumenge completament dedicat a la Paraula de Déu, per a comprendre la riquesa inesgotable que prové d'aquest diàleg constant de Déu amb el seu poble» (Carta ap. *Misericòrdia et misera*, 7). Dedicar concretament un diumenge de l'any litúrgic a la Paraula de Déu ens permet, sobretot, fer que l'Església revisqui el gest del Ressuscitat que obre també per a nosaltres el tresor de la seva Paraula perquè puguem anunciar per tot el món aquesta riquesa inesgotable. En aquest sentit, em venen a la memòria els ensenyaments de sant Efreem: «Qui és capaç, Senyor, de penetrar amb la seva ment una sola de les teves frases? Com l'assedegat que beu de la font, molt més és el que deixem que el que prenem. Perquè la paraula del Senyor presenta molts diversos aspectes, segons la diversa capacitat dels qui l'estudien. El Senyor va pintar amb multiplicitat de colors la seva paraula, perquè tot el qui l'estudiï pugui veure-hi el que més li plagui. Va amagar en la seva paraula varietat de tresors, perquè cadascun de nosaltres pogués enriquir-se en qualsevol dels punts en què concentrar la seva reflexió» (*Comentaris sobre el Diataessaron*, 1,18).

Per tant, amb aquesta Carta tinc la intenció de respondre a les nombroses peticions que m'han arribat del poble de Déu, perquè en tota l'Església es pugui celebrar amb un mateix propòsit el *Diumenge de la Paraula de Déu*. Ara s'ha convertit en una pràctica comuna viure moments en què la comunitat cristiana se centra en el gran valor que la Paraula de Déu ocupa en la seva existència quotidiana. En les diferents Esglésies locals hi ha una gran quantitat

d'iniciatives que fan cada vegada més accessible la Sagrada Escripura als creients, perquè se sentin agraïts per un do tan gran, amb el compromís de viure'l cada dia i la responsabilitat de testimoniar-lo amb coherència.

El Concili Ecumènic Vaticà II va donar un gran impuls al redescobriment de la Paraula de Déu amb la Constitució dogmàtica *Dei Verbum*. En aquelles pàgines, que sempre mereixen ser meditates i viscudes, emergeix clarament la naturalesa de la Sagrada Escripura, la seva transmissió de generació en generació (cap. II), la seva inspiració divina (cap. III) que abasta l'Antic i el Nou Testament (capítols IV i V) i la seva importància per a la vida de l'Església (cap. VI). Per augmentar aquest ensenyament, Benet XVI va convocar l'any 2008 una Assemblea del Sínode dels Bisbes sobre el tema "La Paraula de Déu en la vida i missió de l'Església", a continuació va publicar l'Exhortació apostòlica *Verbum Domini*, que constitueix un ensenyament fonamental per a les nostres comunitats.¹ En aquest Document en particular s'aprofundeix el caràcter performatiu de la Paraula de Déu, especialment quan el seu caràcter específicament sacramental emergeix en l'acció litúrgica.²

Per tant, és bo que mai no falti a la vida del nostre poble aquesta relació decisiva amb la Paraula viva que el Senyor mai no es cansa de dirigir a la seva Esposa, perquè pugui créixer en l'amor i en el testimoniatge de fe.

3. Així doncs, estableixo que el III Diumenge de durant l'any estigui dedicat a la celebració, reflexió i divulgació de la Paraula de Déu. Aquest *Diumenge de la Paraula de Déu* es col·locarà en un moment oportú d'aquest període de l'any, en

el qual som convidats a enfortir els llaços amb els jueus i a pregar per la unitat dels cristians. No es tracta d'una mera coincidència temporal: celebrar el *Diumenge de la Paraula de Déu* expressa un valor ecumènic, perquè la Sagrada Escripura indica als qui es posen en actitud d'escolta el camí a seguir per arribar a una autèntica i sòlida unitat.

Les comunitats trobaran la manera de viure aquest *Diumenge* com un dia solemne. En qualsevol cas, serà important que en la celebració eucarística s'entronitzi el text sagrat, per tal de fer evident a l'assemblea el valor normatiu que té la Paraula de Déu. En aquest diumenge, de manera especial, serà útil destacar la seva proclamació i adaptar l'homilia per posar en relleu el servei que es fa a la Paraula del Senyor. En aquest diumenge, els bisbes podran celebrar el ritu del Lectorat o confiar un ministeri similar per recordar la importància de la proclamació de la Paraula de Déu en la litúrgia. En efecte, és fonamental que no falti cap esforç perquè alguns fidels es preparin amb una formació adequada a ser veritables anunciadors de la Paraula, com succeeix de manera ja habitual per als acòlits o els ministres extraordinaris de la Comunió. Així mateix, els rectors podran trobar la manera de lliurar la Bíblia, o un dels seus llibres, a tota l'assemblea, per ressaltar la importància de seguir en la vida diària la lectura, l'aprofundiment i l'oració amb la Sagrada Escripura, amb una particular consideració a la *lectio divina*.

4. El retorn del poble d'Israel a la seva pàtria, després de l'exili a Babilònia, va estar marcat de manera significativa per la lectura del llibre de la Llei. La Bíblia ens ofereix una descripció commovedora

d'aquest moment en el llibre de Nehemies. El poble estava reunit a Jerusalem a la plaça de la Porta de l'Aigua, escoltant la Llei. Aquell poble havia estat dispersat amb la deportació, però ara es troba reunit al voltant de la Sagrada Escripura com si fos «un sol home» (Ne 8,1). Quan es llegia el llibre sagrat, el poble «escoltava amb atenció» (Ne 8,3), sabent que podien trobar en aquelles paraules el significat dels esdeveniments viscuts. La reacció a l'anunci d'aquelles paraules va ser l'emoció i les llàgrimes: «[Els levites] van llegir el llibre de la Llei de Déu amb claredat i n'explicaven el sentit, de manera que entenguessin la lectura. Llavors el governador Nehemies, el sacerdot i escriba Esdres, i els levites que instruïen el poble van dir a tota l'assemblea: "Aquest dia està consagrat al Senyor, el vostre Déu. No us entristiu ni ploreu". I és que tot el poble plorava en sentir les paraules de la llei. [...] "No us poseu tristos; el goig del Senyor és la vostra força!"» (Ne 8,8-10).

Aquestes paraules contenen una gran ensenyament. La Bíblia no pot ser només patrimoni d'alguns, i molt menys una col·lecció de llibres per a uns pocs privilegiats. Pertany, en primer lloc, al poble convocat per escoltar-la i reconèixer-se en aquesta Paraula. Sovint es donen tendències que intenten monopolitzar el text sagrat relegant-lo a certs cercles o grups escollits. No pot ser així. La Bíblia és el llibre del poble del Senyor que en escoltar-lo passa de la dispersió i la divisió a la unitat. La Paraula de Déu uneix els creients i els converteix en un sol poble.

5. En aquesta unitat, generada amb l'escolta, els Pastors són els primers que tenen la gran responsabilitat d'explicar i permetre que tots entenguin la Sagrada

Escripura. Ja que és el llibre del poble, els qui tenen la vocació de ser ministres de la Paraula han de sentir amb força la necessitat de fer-la accessible a la seva comunitat.

L'homilia, en particular, té una funció molt peculiar, perquè posseeix «un caràcter quasi sacramental» (Exhort. Ap. *Evangeli gaudium*, 142). Ajudar a aprofundir en la Paraula de Déu, amb un llenguatge senzill i adequat per al qui escolta, permet al sacerdot mostrar també la «bellesa de les imatges que el Senyor feia servir per estimular la pràctica del bé» (*ibid.*). Aquesta és una oportunitat pastoral que cal aprofitar.

De fet, per a molts dels nostres fidels aquesta és l'única oportunitat que tenen per copsar la bellesa de la Paraula de Déu i veure-la relacionada amb la seva vida quotidiana. Per tant, cal dedicar el temps apropiat per a la preparació de l'homilia. No es pot improvisar el comentari de les lectures sagrades. Als predicadors se'ns demana més aviat l'esforç de no allargar-nos desmesuradament amb homilies pedants o temes estranys. Quan un s'atura a meditar i a pregar sobre el text sagrat, llavors es pot parlar amb el cor per assolir els cors de les persones que escolten, expressant l'essencial que és acollit i dona fruit. Que mai no ens cansem de dedicar temps i pregària a la Sagrada Escripura, perquè sigui acollida «no com una paraula humana, sinó, com és en veritat, com a Paraula de Déu» (1Te 2,13).

És bo que també els catequistes, pel ministeri que exerceixen d'ajudar a créixer en la fe, sentin la urgència de renovar-se a través de la familiaritat i l'estudi de la Sagrada Escripura, per afavorir un veritable diàleg entre els qui els escolten i la Paraula de Déu.

6. Abans de reunir-se amb els deixebles, que estaven tancats a casa, i d'obrir-los l'enteniment per comprendre les Escripures (cf. *Lc 24,44-45*), el Ressuscitat s'apareix a dos d'ells en el camí que porta de Jerusalem a Emmaús (cf. *Lc 24,13-35*). La narració de l'evangelista Lluc indica que és el mateix dia de la Resurrecció, és a dir el diumenge. Aquells dos deixebles discuteixen sobre els últims esdeveniments de la passió i mort de Jesús. El seu camí està marcat per la tristesa i la desil·lusió a causa del tràgic final de Jesús. Esperaven que Ell fos el Messies alliberador, i es troben davant l'escàndol del Crucificat. Amb discreció, el mateix Ressuscitat s'acosta i camina amb els deixebles, però ells no el reconeixen (cf. v. 16). Al llarg del camí, el Senyor els interroga, adonant-se que no han comprès el sentit de la seva passió i la seva mort; els anomena «necis i maldrestes» (v. 25) i «començant per Moisès i per tots els profetes, els va explicar el que es referia a Ell en totes les Escripures» (v. 27). Crist és el primer exegeta. No sols les Escripures antigues van anticipar el que Ell anava a realitzar, sinó que Ell mateix va voler ser fidel a aquesta Paraula per evidenciar l'única història de salvació que arriba a la seva plenitud en Crist.

7. La Bíblia, per tant, com a Sagrada Escripura, parla de Crist i l'anuncia com el qui ha de suportar els sofriments per entrar a la glòria (cf. v. 26). No sols una part, sinó totes les Escripures parlen d'Ell. Sense aquestes, la seva mort i resurrecció són indesxifrables. Per això una de les confessions de fe més antigues posa en relleu que Crist «va morir pels nostres pecats segons les Escripures; i que va ser sepultat i que va ressuscitar al tercer dia, segons les Escripures; i que es va aparèixer a Cefes»

(*1Co 15,3-5*). Ja que les Escripures parlen de Crist, ens ajuden a creure que la seva mort i resurrecció no pertanyen a la mitologia, sinó a la història i es troben al centre de la fe dels seus deixebles.

És profund el vincle entre la Sagrada Escripura i la fe dels creients. Perquè la fe prové de l'escolta i l'escolta està centrada en la paraula de Crist (cf. *Rm 10,17*), la invitació que sorgeix és la urgència i la importància que els creients han de donar a l'escolta de la Paraula del Senyor tant en l'acció litúrgica com en la pregària i la reflexió personal.

8. El «viatge» del Ressuscitat amb els deixebles d'Emmaús conclou amb el sopar. El misteriós Vianant accepta la insistent petició que li dirigeixen aquells dos: «Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ha començat a declinar» (*Lc 24,29*). S'asseuen a taula, Jesús pren el pa, pronuncia la benedicció, el parteix i els l'ofereix. En aquell moment els seus ulls s'obren i el reconeixen (cf. v. 31).

Aquesta escena ens fa comprendre l'insuperable vincle entre la Sagrada Escripura i l'Eucaristia. El Concili Vaticà II ens ensenya: «l'Església ha venerat sempre la Sagrada Escripura, com ho ha fet amb el Cos de Crist, ja que, sobretot en la sagrada litúrgia, mai no ha cessat de prendre i repartir als seus fidels el pa de vida que ofereix la taula de la Paraula de Déu i del Cos de Crist» (*Dei Verbum*, 21).

El contacte freqüent amb la Sagrada Escripura i la celebració de l'Eucaristia fa possible el reconeixement entre les persones que es pertanyen mútuament. Com a cristians som un sol poble que camina en la història, enfortit per la presència del Senyor enmig de nosaltres que ens parla i ens nodreix. El dia dedicat a la Bíblia no ha

de ser “un cop l’any”, sinó una vegada per a tot l’any, perquè ens urgeix la necessitat de tenir familiaritat i intimitat amb la Sagrada Escripura i amb el Ressuscitat, que no cessa de partir la Paraula i el Pa a la comunitat dels creients. Per això necessitem entaular un constant tracte de familiaritat amb la Sagrada Escripura, altrament el cor queda fred i els ulls romanen tancats, afectats com estem per innumbrables formes de ceguesa.

La Sagrada Escripura i els Sagraments no es poden separar. Quan els Sagraments són introduïts i il·luminats per la Paraula, es manifesten més clarament com la meta d’un camí en el qual Crist mateix obre la ment i el cor al reconeixement de la seva acció salvadora. Cal, en aquest context, no oblidar l’ensenyament de l’Apocalipsi, quan diu que el Senyor és a la porta i truca. Si algú escolta la seva veu i l’obre, Ell entra per sopar junts (cf. 3,20). Jesucrist truca a la nostra porta a través de la Sagrada Escripura; si escoltem i obrim la porta de la ment i del cor, llavors entra en la nostra vida i es queda amb nosaltres.

9. En la Segona Carta a Timoteu, que constitueix d’alguna manera el seu testament espiritual, sant Pau recomana al seu fidel col·laborador que llegeixi constantment la Sagrada Escripura. L’Apòstol està convençut que «tota Escripura és inspirada per Déu i també útil per a ensenyar, per argüir, per corregir, per educar» (3,16). Aquesta recomanació de Pau a Timoteu constitueix una base sobre la qual la Constitució conciliar *Dei Verbum* tracta el gran tema de la inspiració de la Sagrada Escripura, un fonament del qual emergeixen en particular la *finalitat salvadora*, la *dimensió espiritual* i el *principi de l’encarnació* de la Sagrada Escripura.

En evocar sobretot la recomanació de Pau a Timoteu, la *Dei Verbum* subratlla que «els llibres de l’Escripura ensenyen fermament, amb fidelitat i sense error, la veritat que Déu va voler consignar en les sagrades lletres per a la nostra salvació» (n. 11). Ja que aquestes instrueixen en vista a la salvació per la fe en Crist (cf. 2Tm 3,15), les veritats que hi ha contingudes serveixen per a la nostra salvació. La Bíblia no és una col·lecció de llibres d’història, ni de cròniques, sinó que està totalment dirigida a la salvació integral de la persona. L’innegable fonament històric dels llibres continguts en el text sagrat no ens ha de fer oblidar aquesta finalitat primordial: la nostra salvació. Tot està dirigit a aquesta finalitat inscrita en la naturalesa mateixa de la Bíblia, que està composta com a història de salvació en la qual Déu parla i actua per anar a trobar tots els homes i salvar-los del mal i de la mort.

Per aconseguir aquesta finalitat salvadora, la Sagrada Escripura sota l’acció de l’Esperit Sant transforma en Paraula de Déu la paraula dels homes escrita de manera humana (cf. *Dei Verbum*, 12). El paper de l’Esperit Sant en la Sagrada Escripura és fonamental. Sense la seva acció, el risc de romandre tancats al mer text escrit estaria sempre present, facilitant una interpretació fonamentalista, de la qual cal allunyar-se per no traïr el caràcter inspirat, dinàmic i espiritual que el text sagrat posseeix. Com recorda l’Apòstol: «La lletra mata, mentre que l’Esperit dona vida» (2Co 3,6). L’Esperit Sant, per tant, transforma la Sagrada Escripura en Paraula viva de Déu, viscuda i transmesa a la fe del seu poble sant.

10. L’acció de l’Esperit Sant no es refereix només a la formació de la Sagrada Es-

criptura, sinó que actua també en aquells que es posen a l'escolta de la Paraula de Déu. És important l'afirmació dels Pares conciliars, segons la qual la Sagrada Escripura «s'ha de llegir i interpretar amb el mateix Esperit amb què fou escrita» (*Dei Verbum*, 12). Amb Jesucrist la revelació de Déu arriba a la seva culminació i la seva plenitud; tot i així, l'Esperit Sant continua la seva acció. De fet, seria reductiu limitar l'acció de l'Esperit Sant només a la naturalesa divinament inspirada de la Sagrada Escripura i als seus diferents autors. Per tant, cal tenir fe en l'acció de l'Esperit Sant que continua realitzant una peculiar forma d'inspiració quan l'Església ensenya la Sagrada Escripura, quan el Magisteri la interpreta autènticament (cf. *ibid.*, 10) i quan cada creient en fa la seva pròpia norma espiritual. En aquest sentit podem comprendre les paraules de Jesús quan, als deixebles que li confirmen haver entès el significat de les seves paràboles, els diu: «Doncs bé, un escriba que s'ha fet deixeble del Regne del cel és com un pare de família que va traient del seu tresor coses noves i coses antigues» (*Mt* 13,52).

11. La *Dei Verbum* afirma, a més, que «la Paraula de Déu, expressada en llengües humanes, es fa semblant al llenguatge humà, com la Paraula de l'etern Pare, assumida la carn de la feblesa humana, es feu semblant als homes» (n. 13). És com dir que l'Encarnació del Verb de Déu dona forma i sentit a la relació entre la Paraula de Déu i el llenguatge humà, amb les seves condicions històriques i culturals. En aquest esdeveniment pren forma la Tradició, que també és Paraula de Déu (cf. *ibid.*, 9). Sovint es corre el risc de separar la Sagrada Escripura de la Tradició, sense comprendre que juntes formen l'única font

de la Revelació. El caràcter escrit de la primera no li treu res al seu ésser plenament paraula viva; així com la Tradició viva de l'Església, que la transmet constantment de generació en generació al llarg dels segles, té el llibre sagrat com la «regla suprema de la fe» (*ibid.*, 21). D'altra banda, abans d'esdevenir text escrit, la Sagrada Escripura es va transmetre oralment i es va mantenir viva per la fe d'un poble que la reconeixia com la seva història i el seu principi d'identitat enmig de molts altres pobles. Per tant, la fe bíblica es basa en la Paraula viva, no en un llibre.

12. Quan la Sagrada Escripura es llegeix amb el mateix Esperit que va ser escrita, roman sempre nova. L'Antic Testament no és mai vell en tant que és part del Nou, perquè tot és transformat per l'únic Esperit que l'inspira. Tot el text sagrat té una funció profètica: no es refereix al futur, sinó al present d'aquells que es nodreixen d'aquesta Paraula. Jesús mateix ho afirma clarament al començament del seu ministeri: «Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar» (*Lc* 4,21). Qui s'alimenta de la Paraula de Déu cada dia es fa, com Jesús, contemporani de les persones que troba; no té temptació de caure en nostàlgies estèrils pel passat, ni en utopies desencarnades cap al futur.

La Sagrada Escripura realitza la seva acció profètica sobretot en qui l'escolta. Causa dolçor i amargor. Venen a la ment les paraules del profeta Ezequiel quan, convidat pel Senyor a menjar-se el llibre, manifesta: «A la boca m'era dolç com la mel» (3,3). També l'evangelista Joan a l'illa de Patmos evoca la mateixa experiència d'Ezequiel de menjar el llibre, però afegeix alguna cosa més específica: «A la boca, el trobava dolç com la mel; però després

d'engolir-lo, les entranyes se m'ompliren d'amargor» (Ap 10,10).

La dolçor de la Paraula de Déu ens impulsa a compartir-la amb qui trobem en la nostra vida per manifestar la certesa de l'esperança que conté (cf. 1Pe 3,15-16). Per la seva banda, l'amargor es percep sovint quan comprovem com n'és de difícil per a nosaltres viure-la de manera coherent, o quan toquem amb la mà que és refusada perquè no és considerada vàlida per donar sentit a la vida. Per tant, cal no acostumar-se mai a la Paraula de Déu, sinó nodrir-se'n per descobrir i viure en profunditat la nostra relació amb Déu i amb els germans.

13. Una altra interpel·lació que procedeix de la Sagrada Escripura es refereix a la caritat. La Paraula de Déu ens assenya-la constantment l'amor misericordiós del Pare que demana als seus fills que visquin en la caritat. La vida de Jesús és l'expressió plena i perfecta d'aquest amor diví que no es queda res per a si mateix, sinó que s'ofereix a tots sense condicions. En la paràbola del pobre Llätzer trobem una indicació valuosa. Quan Llätzer i el ric moren, aquest últim, en veure el pobre en el si d'Abraham, demana ser enviat als seus germans per aconsellar-los que visquin l'amor al proïsme, per evitar que ells també pateixin els seus propis turments. La resposta d'Abraham és aguda: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin» (Lc 16,29). Escoltar la Sagrada Escripura per practicar la misericòrdia: aquest és un gran desafiament per a les nostres vides. La Paraula de Déu és capaç d'obrir els nostres ulls per permetre'ns sortir de l'individualisme que condueix a l'asfíxia i l'esterilitat, alhora que ens manifesta el camí del compartir i de la solidaritat.

14. Un dels episodis més significatius de la relació entre Jesús i els deixebles és el relat de la Transfiguració. Jesús puja a la muntanya per pregar amb Pere, Jaume i Joan. Els evangelistes recorden que, mentre el rostre i els vestits de Jesús resplendien, dos homes conversaven amb Ell: Moisès i Elies, que encarnen la Llei i els Profetes, és a dir, la Sagrada Escripura. La reacció de Pere davant aquesta visió està plena d'una sorpresa joiosa: «Mestre, que n'estem de bé aquí dalt. Fem-hi tres cabanes, una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies» (Lc 9,33). En aquell moment un núvol els cobrí i els deixebles es van espantar molt.

La Transfiguració fa referència a la festa dels Tabernacles, quan Esdres i Nehemies llegien el text sagrat al poble, després del seu retorn de l'exili. Alhora, anticipa la glòria de Jesús en preparació per l'escàndol de la passió, glòria divina que és al·ludida pel núvol que envolta els deixebles, símbol de la presència del Senyor. Aquesta Transfiguració és similar a la de la Sagrada Escripura, que es transcendeix a si mateixa quan alimenta la vida dels creients. Com recorda la *Verbum Domini*: «Per restablir l'articulació entre els diferents sentits escripturístics és decisiu comprendre el pas de la lletra a l'esperit. No es tracta d'un pas automàtic i espontani; cal més aviat transcendir la lletra» (n. 38).

15. En el camí d'escolta de la Paraula de Déu, ens acompanya la Mare del Senyor, reconeguda com a benaurada perquè va creure en el compliment del que el Senyor li havia dit (cf. Lc 1,45). La benaurança de Maria precedeix totes les benaurances pronunciades per Jesús per als pobres, els afligits, els humils, els pacificadors i els perseguits, perquè és la condició necessària per

a qualsevol altra benaurança. Cap pobre no és benaurat perquè és pobre; ho serà si, com Maria, creu en el compliment de la Paraula de Déu. Ho recorda un gran deixeble i mestre de la Sagrada Escripura, sant Agustí: «Entre la multitud certes persones van dir admirades: “Feliç el ventre que et va portar”; i Ell: “Més aviat, feliços els qui escolten i guarden la Paraula de Déu”. Això equival a dir: també la meua mare, a qui heu qualificat de feliç, és feliç precisament perquè guarda la Paraula de Déu; no perquè en ella la Paraula es va fer carn i va habitar entre nosaltres, sinó perquè guarda la Paraula mateixa de Déu mitjançant la qual ha estat feta i que en ella es va fer carn» (*Sobre l'evangeli de Joan*, 10,3).

Que el diumenge dedicat a la Paraula faci créixer en el poble de Déu la familiaritat religiosa i assídua amb la Sagrada Escripura, tal com l'autor sagrat ensenyava ja en temps antics: aquesta Paraula «està molt a prop teu: en el teu cor i en la teua boca, perquè la compleixis» (*Dt 30,14*).

Donat a Roma, a Sant Joan del Laterà, el 30 de setembre del 2019. Memòria litúrgica de Sant Jeroni en l'inici del 1600 aniversari de la mort.

Francesc

1. Cf. AAS 102 (2010), 692-787.

2. «La sacramentalitat de la Paraula es pot entendre en analogia amb la presència real de Crist sota les espècies del pa i del vi consagrats. En acostar-nos a l'altar i participar al banquet eucarístic, realment combreguem el cos i la sang de Crist. La proclamació de la Paraula de Déu en la celebració comporta reconèixer que és Crist mateix qui està present i es dirigeix a nosaltres per ser rebut» (*Verbum Domini*, 56).

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat